

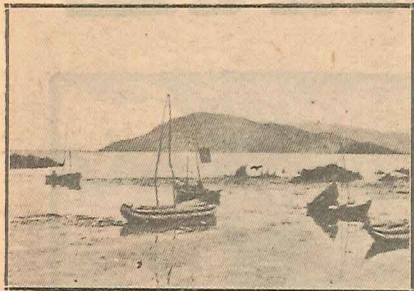
ALLERS FAMILIE-JOURNAL

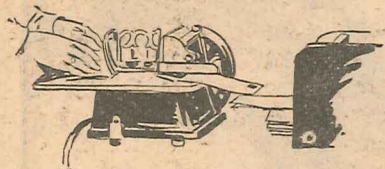
Vil de klare svingen?

I susende fart kommer kjælken strykende oppe fra toppen av bakken med sin ladning av lykkelig, vinterglad ungdom! Under rop og latter seiler bobslæden forbi de majestætiske graner der staar som tunge, alvorlige skildvakter langs veikanten og synes at ryste paa sine hvite hoder av bare forskrækkelse, saa snepudderet drysser nedover de glade sportsmennesker! Bakken er temmelig brat her og det er en farlig sving paa veien — vil de klare den? Nuvel — selv om galt skulde være og de veltet i den dype, rene sne, — vilde ikke det være det allermost spændende? — Man har i den senere tid konstruert mange nye former for bobslæder. Paa side 20 i dette nummer bringer vi en liten beskrivelse av hvorledes man selv kan lage sig en „bobslæde med automobilrat“.

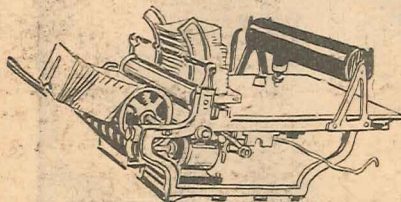
KURIOSITETER

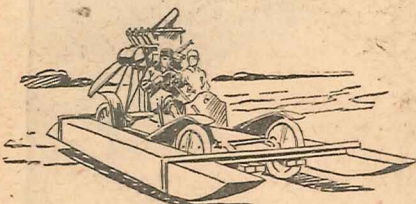
Ved bredden av jordens høiestliggende sjø. Det merkelige ved de skibe som ses paa billedet her er ikke saa meget deres i og for sig eiendommelige form som det, at de befinner sig ved bredden av jordens høiestliggende sjø, nemlig Titiaca-sjøen. Denne er beliggende i Syd-Amerika i den sydøstlige del av Peru og den vestlige del av Bolivia i en høide over havets overflate av næsten 4000 meter, altsaa knapt tusen meter lavere end toppen av Europas høieste fjeld, Mont Blanc. Titiaca-sjøen er som alle fjeldsjøer meget dyp, sine steder over 200 meter. En anden merkellighet ved den er, at det er paa en liten ø i denne sjø at man finder ruinene av inkarnes berømte soltempel.

Elektrisk brevaapner som kan aapne 240.000 brever om dagen. Til bruk for større kontorer med utstrakt korrespondance er der konstruert en elektrisk brevaapningsmaskin som paa en arbeidsdag paa 8 timer kan aapne ikke mindre end 240.000 brever. Og endda er denne ydedygtige maskin ganske liten og billig i drift. Den drives av en liten elektromotor, og brevene skjæres op av to rundkniver som bevæger sig med stor hastighet og som tar en ganske smal kant av konvoluttenes kant. Brevene lægges i med haanden, men besørgeres av maskinen samlet i en dertil bestemt kasse.

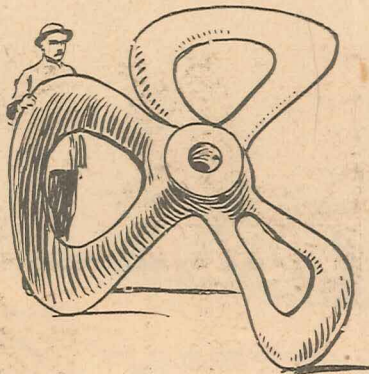

Elektrisk brevlukker som kan forsegle 60.000 brever om dagen. Et sidestykke til den ovenfor omtalte elektriske brevaapner er den elektriske brevlukker, som nu brukes paa mange store kontorer i utlandet. Hele maskinen tar ikke mere plads op end en almindelig skrivemaskin, og den er istand til paa en arbeidsdag paa 8 timer at væte og lukke 60.000 konvolutter, det vil si likesaa mange som en meget øvet haandlukker kan præstere paa en hel uke. Den behandler konvolutter av vekslende størrelse og tykkelse med samme lethed uten at behøve at stilles om, og den arbeider næsten aldeles lydløst.

Et automobil-amfibium kalder konstruktøren det kuriøse befordringsmiddel som ses her paa billedet. Det bevæger sig nemlig likesaa godt paa land som i vand. En automobil-lignende vogn utgjør kjøretøiets væsentligste bestanddel. Langs sidene er der anbragt pontoner som bærer vognen naar den skal vandet. Bak-paa sitter en stor luftpropel som drives av en 80 hestes motor, og som kan

gi kjøretøiet en hastighet av henved 150 kilometer i timen paa god vei. Paa vand er hastigheten 15 knob eller omtrent 30 kilometer i timen. Automobil-amfibiet besørger den daglige forbindelse mellom byen Marshfield i Oregon og den jernbanestation som ligger 130 kilometer derfra. Denne strækning tilbakelægges med lethed paa 2½ time, skjønt veien mange steder gaar over vand.

Skibspropeller av ny faeon. Paa det berømte Skodaværk i Bøhmen, som hører til verdens største industrielle anlegg, idet det raader over en arbeiderhær paa 33.000 mand og har 7000 maskiner med tilsammen 43.500 hestekrefter til raadighet, er man nylig begyndt at fremstille skibspropeller av en helt ny form. De er nok forsynt med skrueblade som andre propeller, men disse blade er gjennembrutte, saa at de faar en viss likhet med vældige kringler. Efter hvad der paastaas skal disse propeller være i besiddelse av flere fordeler fremfor skibspropeller av den gammelkjendte type.

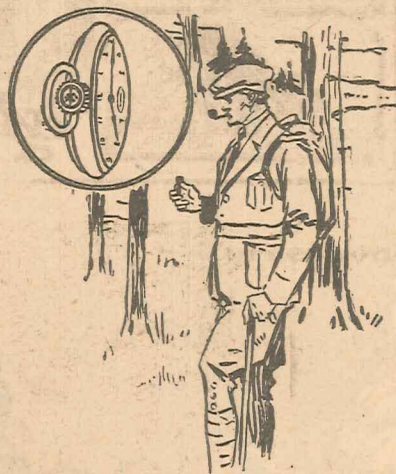

Den elektriske fjernskriver. Likesom man ved hjælp av telefonen kan tale paa lang avstand, er man istand til med den elektriske fjernskriver at skrive paa lang avstand, ikke bare som ved telegrafien med tegn (streker og prikker), men direkte, saa at den skrift man sitter og skriver ved sit skrivebord, gjennem et snildt konstruert apparat sendes hundreder av kilometer bort og der nedskrives av et tilsvarende apparat. Den elektriske fjernskriver er allerede i praktisk bruk mange steder i utlandet. Paa billedet ses den i anvendelse i forbindelse med en telefon-central.

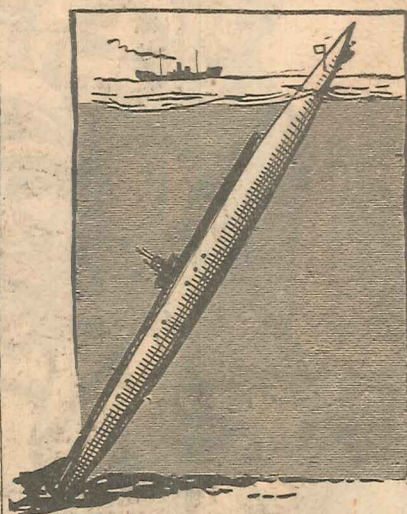

Barn lærer musik som en lek, paastaar oppfinneren av det apparat som er vist i virksomhet. Det bestaar av en tavle med notesystemet paa og en kasse med de forskjellige noter, pauser, fortegn osv. malt paa smaa skifter. Naar barna skal lære notene, anbringer læreren dem foran apparatet, og efterhaanden som han forklarer dem notenes beliggenhet og nævner deres navn og gir opplysning om deres betydning, fremtar elevene av kassen de paagjældende noter og ophænger dem paa den rette plass paa notetavlen. Efter den gamle metode er det som be-

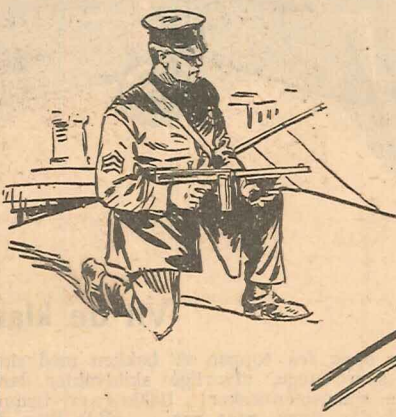
kjendt ofte et rent Herkulesarbeide at faa indprentet barn notene, mens erfaringen viser, at benytter man det her beskrevne system, som skylder en amerikansk spillelærer sin opprindelse, er barna likefrem opsat paa at komme i lag med notene.

Et ur med kompas er en fiks liten oppfindelse, gjort av en amerikansk urmaker. Kompasset er anbragt i den knap man dreier paa naar man trækker uret op. Det er altsaa ikke av nogen imponerende størrelse, men dog alltid stort nok til, at det kan være til nytte for fotturister, cyklister og lignende, hvem det kan hende at de maa færdes paa steder hvor de er ukjent med lokalitetene. Ved hjælp av et kart og kompasset i lommeuret er de da istand til med tilstrækkelig nøttagtighet at orientere sig.

En dramatisk og spennende redning. For ikke længe siden forulykket den amerikanske undervandsbaat S 5, da den 100 kilometer sydøst for Delavare Capes skulde dykke ned under vandet. Baaten lystret rigtig nok dykkeroret, men svigtet da den skulde rette sig op efter neddykningen. Ved at tømme hoved- og agtertankene fik mandskapet hævet baaten saa meget, at agterenden kom op over vandet, og baatens stilling var da som vist paa billedet. Derefter boret man hul i agterenden, og ut gjennem hullet stak man en stang med en av sjøfolkenes skjorter bundet til spidsen av stangen som nødsignal. Omsider kom der hjælp til, et større hul blev hugget i agterenden, og gjennem det blev det indespærrede mandskap reddet efter 37 timers ophold i den forulykkede baat.

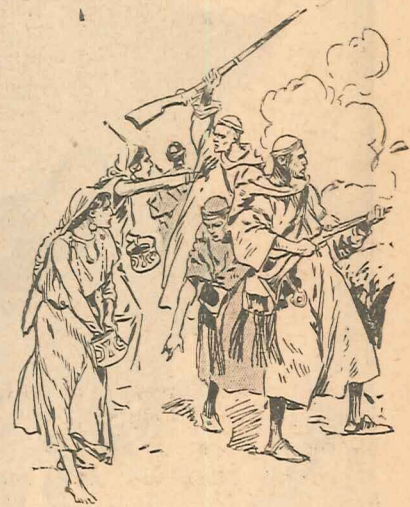

Maskingeværet som haandpistol. For at kunne staa bedre rustet til at dæmpe

uroligheter med væbnet haand, om det skulde bli nødvendig, er politiet i flere storbyer i utlandet nu blit forsynt med en slags pistol eller revolvere som er istand til at yde det næsten utrolige i retning av hurtigskyting, idet der med dem avfyres indtil 1500 skud i minuttet, saa at de i denne henseende ikke staaer meget tilbake for maskingeværene. I en henseende overgaar den nye hurtigskytningspistol maskingeværene: de kan bæres ved beltet som en almindelig pistol. Og saa er der den merkellighet ved dem, at de trods sin store ydeevne kun er sammensat av 11 deler.

Enslags sjøslæder har holdt sit indtog ved Syd-Kaliforniens mondane badesteder og der vundet stor popularitet, særlig blandt den badende ungdom. De minder noget om de bekjendte brændingsflaater som brukes paa Havaji, men de er fikkere og meget lettere at haandtere end disse. De ligner av utseende nærmest overdelen av en divan, idet de buer op i den ene ende. Her er der anbragt et taug som man holder i haanden som en tømme, mens man staaer opreist omtrent midt paa sjøslæden som en sirkusdame paa ryggen av den galoperende hest. Sjøslædene er laget av vandtæt seilduk som er spændt ut over en ramme av træ, og den indesluttede luft mellem lerretslagene gjør at de ikke kan synke. Det skal være en yderst spennende og interessant sport at tumle disse sjøslæder paa steder hvor brændingens bradsjøer kaster sin hvite skumsprøit høit op i luften.

„Den røde haand” er et skjændselsmerke som ingen ærekjær Marokko-Berber gjerne ser fæstet paa sit bryst. For det betyr at han er feig. Merket anbringes nemlig paa de mænd som under kampen med fiendtlige nabostammer har vendt ryggen til fienden, og det er kvindene som sætter merket paa. Det er nemlig skik at kvindene drar med i kamp, ikke for at kjæmpe men for at føre kontrol med at hver mand gjør sin pligt. De bærer en potte med rød farve med sig, og saa snart de ser at en av de kjæmpende stammefrænder et øeblik har vendt fienden ryggen, skyndte de sig bort til manden, dypper sin haand i rød farve og sætter den paa hans bryst. Farven er egte og kan ikke vaskes av, og baktefter skyr ikke bare enhver kvinde, men ogsaa enhver mand av uplettet rygte en mand som er merket med „den røde haand”. s

FAMILIE-JOURNAL

Nr. 3.

Torsdag 20. januar 1921.

45 aarg.

Taushetens aak.

Av

Amy Mac Lauren.

(Autorisert oversættelse.)

(Forts.)

Nanny følte sig meget forlatt og ensom. I mange dager hadde hun forberedt sig paa dette møte. Hun hadde atter og atter utmalt sig hvad hun vilde si, og hvorledes hun vilde svare paa hans bebreidelser — og nu — nu fik hun ikke bruk for noget av det, for han tok jo ingen notis av hende.

Barnet kastet pludselig uret fra sig saa det faldt ned i sanden og trillet bort til det sted hvor Nanny stod. Hun bøide sig og tok det op og rakte det bort til Jack.

Hans haand lukket sig over hendes, og han prøvde at trække hende nærmere til sig, men hun stridde imot.

„Hvad vil du?“ stammet hun.

„Kom nærmere,“ sa han. „Jeg kan ikke røre mig og jeg vil gjerne se dit ansigt tydeligere.“

Hun adlød. Nu var hun saa nær ham at hun kunde se furene om hans mund og øine — furer som aldrig før hadde været der — og der var graa stænk i hans haar ved tindingene.

Han forsøkte flere ganger at tale, men sandt ikke ord. Det maatte være et vanskelig spørsmal siden han ikke kunde finde uttryk for det.

Endelig gav den længe opsamlende bitterhet sig luft i et haardt og kort spørsmal:

„Hvorledes kunde du gjøre det, Nanny? Hvorledes kunde du forlate mig og berøve mig barnet?“

Blodet for op i Nannys kinder. Hun bøide hodet ned over sine hænder, saa strakte hun dem ut mot ham.

„Jack, jeg visste det ikke. Jeg vilde ikke ha forlatt dig hvis jeg hadde visst det.“

Hendes øine saa frygtløse ind i hans.

Han sa ingenting, men hun visste han trodde hende.

I det fjerne lød der et rop som blev gjentat flere ganger. Da de saa op opdaget de at „Meg“ laa ved bredden et litet stykke fra hulen, og at det var Sandy som ropte paa dem.

Kirken hadde i middelalderen asylret.

Den som var kommet ind i den eller bare hadde faat grepet i porthaandtaget var fredhellig og kirkens forbandelse ramte den som vaaget at krænke denne asylret. Det er en flygtning som forfulgt av sine fiender her er naadd ind paa kirkens grund hvor prestene tar imot ham og roper et myndig „Tilbake!“ til hans forfølgere. — Originaltegning av A. Foreslier. Enerепroduktionsretten for Skandinavien erhvervet av „Allers Familie-Journal“.

IX.

Et telegram.

„Kommer ikke tilbake iaften, Brewster.“ Nanny læste telegrammet høit med et uttryk av skuffelse i ansigtet. Hun stod i

barneværelset og Margaret sat i en lav gyngestol og holdt paa at stelle barnet for natten.

Telegrammet var adressert til Margaret og var kommet tidligere paa eftermiddagen; men Nanny var først kommet hjem

for faa minutter siden. Hun læste det nu for anden gang.

„Jeg kommer ikke ned i aften,” sa hun bestemt. „Jeg bryr mig ikke om middagsmat.”

Hun hadde for ikke længe siden bemerket med den samme bemerkning ved den lignende anledning, og hun hadde da faat samme rolige svar som nu.

„De skal ha mat, fru. Og kapteinen da? Sir Andrew vilde ikke at han blev forsømt. Skal han spise alene?”

Nanny knuget telegrammet sammen og kastet det ind i varmen. Hendes værelse støtte op til barneværelset og dørene mellem dem stod alltid aapne. Hun gik ind i sit eget værelse og satte sig foran toiletbordet.

Hvor hendes hode smertet! Hun trak naalene ut av hatten og slengte dem paa en stol.

Den var tung og ubekvem og hadde efterlatt et rødt merke i panden paa hende.

Hun stirret paa sit eget billede og fandt ut at hun saa kjedelig og uinteressant ut.

Hvad mon Jack hadde tænkt om hende? Hadde han set nogen forandring paa hende? Hun hadde lagt merke til at han hadde set paa hende uavbrutt hele veien hjem i seilbaaten, som om han prøvde paa at vænne sig til en helt ny tingenes ordning.

Hun strøk rastløs med fingrene gjennom haaret. Vinden hadde løsnet det saa let hadde lagt sig i tette ringer om hendes ører og nakke.

Det var kanskje det bedste at hun gik ned til middag. Det kunde ikke nytte at trekke tiden ut. Jack vilde ikke la sig nøie med de faa avbrutte spørsmål og svar som Sandys tilbakekomst hadde gjort ende paa. Det første møte var nu overstaaet, men nu var alt det andre tilbake.

Hun reiste sig, gik bort til klæsskapet og undersøkte dets indhold. I det sidste aar hadde hun ikke hat stor interesse for sin klædedragt, og hun hadde gaat i sorg mesteparten av tiden. Hendes sørgeklæd hadde været meget enkel og hun hadde hat bare noen faa kjoler.

Der var en kjole av noget bløtt hvitt stof, meget pen og aldeles som ny. Det var ikke nogen aftenkjole, men hun hadde undertiden brukt den fordi de saa ofte sat ute i buegangen efter middag naar det var varmt i veiret. Ved siden av den hang der en uklædelig kjole som den lokale modehandler hadde sydd og som hun kaldte en tekjole. Den var lang og sort og sat ikke godt og var høihalset. Det eneste tiltrækkende ved den var at den hadde vide ærmer og Nanny hadde nydelige armer. De var blændende hvite og bløtt rundet som hos et barn. Hun hadde ogsaa vakre hender skjønt hun gjorde meget nytte med dem.

Uten at gi sig tid til at betænke sig paa valget mellem de to kjoler tok hun den stygge sorte ned fra kroken.

Jack stod ved kaminen da hun kom ind. Hun visste han var der, for hun hadde set ham gjennom en spræk i væggen da hun gik nedover trappen. Det var blitt kjølig i veiret og der brændte en frisk varme i kaminen. Da hun langsomt nærmet sig ham bemerket han at det var kaldt ute og spurte om hun ikke frøs.

„Nei, jeg fryser ikke,” svarte hun og fortalte ham om telegrammet som hadde meldt at Sir Andrew og Lady Brewster

Miniaturesamling av kjendte malerier med bibelske motiver.

Moses redder Israel fra ægypterne. Efter maleri av H. Chopin.

ikke kom hjem. Han visste det allerede, men ansaa det ikke nødvendig at la sig merke med det.

Hun gik i forveien ind i spisestuen som støtte op til hallen, og Jack fulgte efter hendes sorte slæp som feiet bortover det polerte gulv.

„Han avskyr at se en kvinne stygt klædt, og jeg vet at kjolen min sitter daarlig i ryggen,” lankte hun idet hun holdt hodet høiere end hun pleide og bevæget sig med større værdighet.

Jack la merke til kjolen, men bare for

Hun stirret paa sit eget billede og fandt at hun saa meget kjedelig og uinteressant ut.

at tænke paa om det var den sorte farven som fik hende til at se saa blek og træt ut. Hendes ungdom og livlighet syntes at være forsvundet.

Hvor taapelig det var av ham at han hadde tat hende paa ordet og var blitt saa længe borte!

Spisestuen var et lavloftet litet værelse med mørke panelinger. Det lignet værelsene i slike gamle skotske hus som Pittivie. Naar dørene var lukket forsvandt omridsene av dem ind i panelingene og saa ikke ut som dører. Bordet var rundt og paa det stod en lampe med en skjerm. De to kuverter var anbragt slik at hverken lampen eller blomstene hindret de to personer i at se hverandre.

Nanny følte det som om hun var spærret inde i et trangt værelse og ikke kun-

de puste. Det var en lettelse hver gang tjeneren kom ind med de forskjellige retter. Jack konverserte hende paa en tvungen maate, og hun var ikke istand til at finde paa noget at si som kunde hjelpe ham ut av det. Hun kom bare med nogen meningsløse talemaater.

Han mottok høflig hendes tilbud om at skjære op hans mat for ham, og da hun bøide sig over tallerkenen følte hun sig meget taknemlig mot fisken fordi der var saa mange ben i den saa hun maatte koncentrere hele sin oppmerksomhet paa det hun i øieblikket foretok sig.

Da hun reiste sig for at forlate værelset prøvde han at finde døren for at aapne den for hende; men han kunde ikke se den saa hun var nødt til at vise ham laasen og hvorledes han skulde aapne den.

„Alle dørene her lukkes op paa denne maaten,” sa hun, glad over at kunne tale om en gjenstand som var ganske almindelig. „En ven av Andrews som bodde her var engang indelukket i et værelse i flere timer. Han visste ikke hvorledes han skulde aapne døren.”

Hun saa et sekund op paa ham.

„Vil du ikke drikke kaffe og røke cigaren din herinde?”

„Nei,” svarte han, „jeg følger med dig.”

De gik bort til enden av hallen til kaminen. Derborte saa det altid hjemlig og hyggelig ut. Et skjermbret av lær som var stillet paatvers gav det præg av et rum for sig selv. Der var flere makelige stoler. Et bord var trukket bort til lyset og paa det laa flere bøker og blader mellem vaser med blomster.

Nanny satte sig i en lav stol og tok en ildskjerm som hun ikke behøvde. Men hun syntes den ydet hende enslags beskyttelse.

„Du maa gjerne røke hvis du vil,” sa hun. „Andrew røker undertiden om aftenen.”

„Tak,” sa Jack. „Men jeg ønsker ikke at røke nu — jeg ønsker at tale med dig.”

Nanny bevæget sig urolig paa stolen. Hun ønsket han hadde fulgt hendes oppfordring. Hun ønsket bare han skulde gjøre noget som kunde vende hans oppmerksomhet fra hende selv.

Han trak sin stol saa nær bort til hendes at han kunde tale uten at høre stemmen. Hans stemme var alltid lav og dæmpet og den hadde en behagelig klang. En pen, sympatisk stemme er en av de bedste gaver et menneske kan faa.

Hvorledes vilde han begynde? Det var alltid saa vanskelig at finde de første ord. Der var saa mange ting som pinte hende, og ham ogsaa. Gid han vilde bryte den sørgelige mur av taushet og tilbakeholdenhet som hadde reist sig mellom dem. Hvis han bare vilde gjøre det hadde hun haab om at alt vilde bli godt. Selv den kjendsgjering at der hadde ligget flere brever fra Mrs. Maynard i hans lommebok vilde da ha mistet sin betydning. Mon han stadig fordret at hun skulde ha blind tiltro til ham? Vilde han fastholde den trykkende taushet som var mer fortvilet end de heftigste bebreidelser?

Hun stirret paa figurene paa ildskjermen og var saa optat av at studere paa hvad han vilde si og hvorledes han vilde si det, at hun for sammen og blev blussende rød da hun merket at hans haand hvilte paa en av foldene i hendes kjole og at han saa paa hende.

„Tak fordi du gav mig barnet, Nanny,” sa han.

Det var det sidste hun hadde ventet han vilde si og ordene blev ytret saa jevnt og likefrem uten nogen tilkjendegivelse av følelse. Men hun kjendte hver klang, hver nuance og hvert uttrykk i hans stemme, og hun følte hvor stor anstrengelse det kostet ham at holde den rolig mens han sa disse faa ord.

Ildskjermen faldt ut av hendes haand og ned paa kaminteppet. Da han tok den op og rakte hende den saa han at hun skalv saa voldsomt at hun næsten ikke kunde holde den.

Han bøide sig frem, tok en pute fra en anden stol og stak den bak ryggen paa hende.

„Ikke vær ængstelig,” sa han. „Jeg vilde bare si det først. Det betyr jo saa meget for os begge — ikke sandt?” Saa tilføiet han i en lettere tone: „Hun er dit uttrykte billede, Nanny. Hvad heter hun?”

Det kostet Nanny stor anstrengelse at tale.

„De opkaldte hende efter mig — Nancy — det er jo mit virkelige navn som du vet. Hun blev døpt i al hast fordi de var ræd for at hun skulde dø. Jeg haaber du ikke har noget imot det. Jeg visste ikke noget om det hele. De trodde jeg skulde dø ogsaa,” sluttet hun fort.

Jacks stol blev skjøvet tilbake med en skurrende lyd. Hun visste ikke hvad han vilde gjøre; men tjeneren som kom ind med kaffen avbrøt deres samtale.

Da de var alene igjen var Nanny den første til at tale.

„Kan du tilgi mig at jeg ikke skrev til dig og fortalte dig det?” spurte hun nervøst.

„Det var altsammen min feil, ikke din,” svarte han hæst. „Jeg burde aldrig ha latt dig reise. Gud vet at jeg har været ulykkelig nok hele aaret. Men det brevet du skrev netop som jeg vilde prøve paa at komme til forstaaelse med dig — det indgav mig den tanke at du ikke ønsket at ha noget med mig at gjøre.”

Tanken om brevet fik hendes kinder til at brænde som ild.

„Endelig kom jeg tilbake,” fortsatte Jack; „jeg kunde ikke holde det ut længer. Jeg gik iland i Southampton omtrent en uke før jeg reiste nordover og jeg drog til London. Jeg tænkte at der kanskje et eller andet sted laa et brev og ventet paa mig, men der var ikke noget. Jeg forhørte mig overalt. Og du hadde ikke hævet penger i banken.”

Han la pludselig merke til den stygge, sorte kjolen og at hun var tyndere end hun var før.

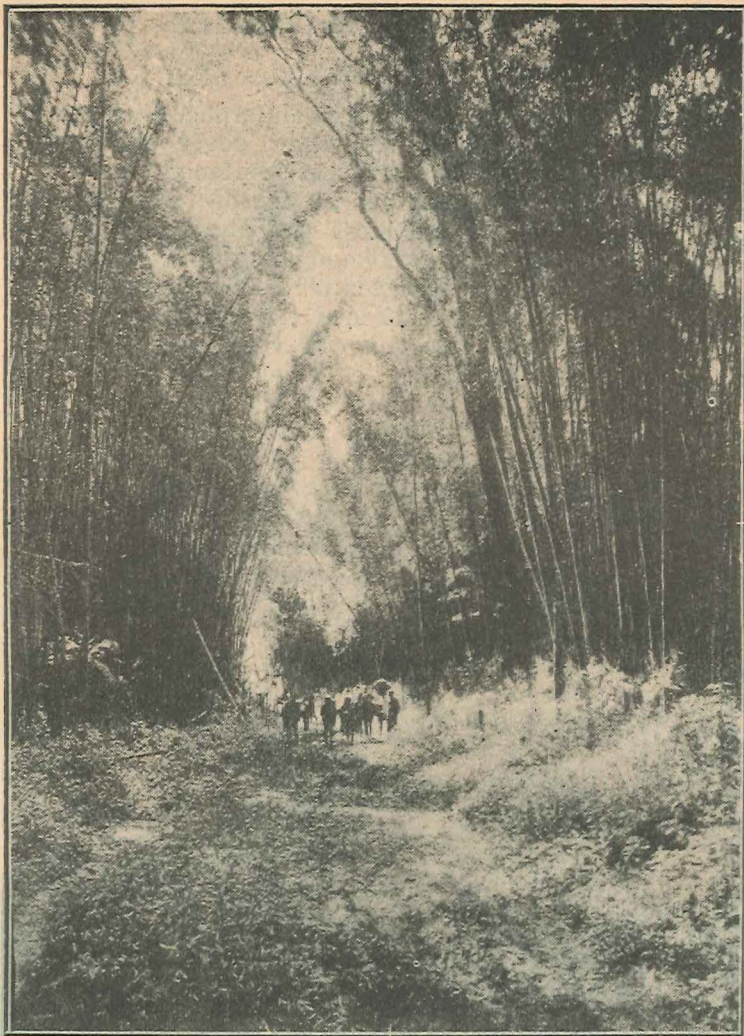
„Du har vel ikke savnet noget?” spurte han skarpt. „De har vel været snille mot dig her?”

„Snille?” gjentok hun. „Du kjender jo deres godhet. Men —” hun lo litt nervøst — „jeg har været litt doven og etterlatende i enkelte retninger.”

Hun forandret straks emne.

„Du har altsaa været i London. Har du hørt om fars død?”

„Jeg hørte det ganske tilfældig dagen før jeg reiste,” svarte han. „Der er ikke mange mennesker i London for øieblikket og jeg har streifet omkring paa mange forskjellige steder saa jeg ikke fik hverken brever eller aviser regelmæssig. Jeg skyndte mig avsted

Karavanevei gjennom bambusskogen.

I de uterørte egne av Ækvatorial-Afrika omkring de store sjøer Victoria- og Albertnyansa foregaar karavanereisene endda den dag idag langs de samme smale stier som indfødte og opdagelsesreisende gjennom aarhundreder har benyttet. En vandring paa en slik karavanevei er en herlig oplevelse, en fortsatt række eventyr, det ene mer spændende end det andre. Snart gaar stien gjennom savanner hvor græsset lukker sig over hodet paa en, snart kommer man til fjeldkløfter som maa passeres over broer av veltede træstammer, snart kommer man til vandfald og snart gjennom urskoger hvor palmer og euforbier lukker lys og sol ute, og hvor apene leker og papegøiene skriker. Særlig vidunderlige er de store bambusskoger. Der er en egen skjønnhet over disse villende, vakkert formede kjempesiv, hvis blade er lysere og livligere i farve end de almindelige tropeplanters. Bambusen er som bekjendt den største av alle græsarter. En bambusstamme kan bli over 30 meter høj. Den vokser saa fort — undertiden næsten en meter i et døgn, — at man paa den bokstavelig kan anvende det gamle kjendte ord om at „høre græsset gro”.

da jeg hørte det. Jeg vilde ikke la dig vite naar jeg kom. Jeg var paa vei for at finde dig da ulykken skedde.”

Nanny kom pludselig til at huske paa lommeboken og brevene som laa i den. Hun visste ikke hvad det var for en liten dæmon som fik hende til at spørre:

„Men du vilde først besøke Mrs. Maynard, ikke sandt?”

X.

Et bindende løfte.

Det blev sagt paa lykke og fromme, men det rammet.

Jack rettet sig op og det uttrykk av tilbakeholdenhet og indadvendhet som hun frygtet saa la sig over hans ansigt.

„Ja, jeg var paa vei til hende. Hvis du bare hadde ventet to sekunder vilde jeg ha sagt dig det. Men — hvorav vet du det?”

Nanny holdt sig rank og trak sig tilbake fra ham saa langt som mulig.

„Brevene hendes laa i din lommebok. Jeg læste dem ikke — jeg gjettet mig til det.

Andrew gav mig boken før han visste hvem du var.”

„Jeg vilde gjerne ha boken igjen,” sa han rolig.

„Jeg har brændt den,” sa Nanny. „Jeg brændte alt — der —” hun pekte paa kaminen. Hun var frygtelig angst, men hun vilde ikke vise det.

Jack sa ingenting. Han stirret ind paa det sted hvor hans eiendom var tilintetgjort. Han kunde tydelig utmale sig hele scenen. Nanny som paa sin heftige, impulsive maate hadde samlet det hele sammen og kastet det ind i varmen. Hvis han hadde været oplagt til det vilde han ha ledd høit, men det var han ikke.

Han reiste sig langsomt fra stolen og stillet sig med ryggen mot kaminen idet han bøide sig over mot hende.

„Nanny, se paa mig!” sa han strengt.

Han var høi; hun maatte lægge hodet tilbake paa puten for at kunne se ham og hun presset læbene sammen for at de ikke skulde skjelve.

„Ræk mig haanden,” sa han.

Hun nølte et øieblik, men saa la hun sin haand i hans.

„Jeg sverger paa min ære — som din egtefælle — hvilken ed du vil forlange av mig — at jeg aldrig — hverken i tanke eller gjerning —

har begaaet nogen uret mot dig. Der var ingen kvinde før dig — og der vil aldrig komme nogen. Tror du mig?”

Hun lot sin haand ligge i hans og saa ham hele tiden ind i øinene.

„Jeg vil gjerne tro dig,” svarte hun langsomt.

Saa sprang hun pludselig op paa sin impulsive maate.

„Alt i mig ønsker bare at tro dig! Jeg tror dig. Men du maa love mig noget — si at du vil. Si at du vil love mig det før jeg har bedt dig om det.”

Hun stod foran ham og kjærligheten lyste ut av hendes øine. I al sin oprindelige, betagende ynde stod hun og ventet, halvt

„Jeg tror dig.”

bedende, halvt bydende paa hans svar.

„For Guds skyld — be mig ikke om noget som jeg ikke kan si ja til — eller ikke se slik paa mig.”

„Lov det!” sa hun og gik nærmere ind til ham.

„Hvis jeg kan,” svarte han usikkert.

„Hvis —” Hun kastet hodet tilbake og aapnet læbene til nogen heftige ord. Men saa sænket hun stemmen og sa hviskende:

„Jack, du vil love mig det naar du vet det betyr alt for mig. Du elsker mig jo endda — bittelitet grand — ikke sandt?”

„Elsker dig?” Han la haanden paa hendes skulder — men saa støtte han hende fra sig. „Jeg elsker dig tusen ganger høiere nu end før — nu da du er mor til mit barn! Fortsæt — si mig hvad det er du vil ha mig til at love!” sa han næsten skarpt. „Hvad er det?”

„At du aldrig mer vil se Mrs. Maynard igjen. At du aldrig mer vil staa i nogen forbindelse med hende. At hun — fra dette minut — vil gaa helt ut av dit liv.”

Hun talte rolig og overveiet og mens hun talte tok hun et skridt tilbake og iagttok ham.

Hun saa at han kjæmpet haardt for at overvinde sin sterke sindsbevægelse. Han turde ikke se paa hende. Hvis han hadde gjort det vilde han ha mistet herredømmet over sig selv — han vilde ha tat hende ind til sig, og hadde han først følt hendes læber mot sine saa vilde han ha git hende sin sjæl om hun hadde bedt ham om det.

(Fortsættes.)

Sol!

Sol over kneisende taarne,
blinkende sol over by —
Henunder den blaanende himmel
der driver en svanedunsky —
Den laaner litt guldglans av solen
og glitrer som mørk-gyldent rav —
saa driver den svimmelhøit fremad
sin vei over land — over hav.

Sol over menneskers huse —
sol over tusener hjem.
Den vinker og kalder og lokker,
til smil gaar i øinene frem —
til smil faar beseiret det tunge
der dirrer som graat om din mund,
og melder at tvilen bekjæmpet din
tro i en mørkefyldt stund.

Sol over parker og haver,
sol over glitrende vand.
Det strømmer med straalereflekser
til synskredsens fjerneste rand.
Og se, i et pyt, i en liten,
som glimter som skjær diamant,
den mægtige klode deroppe
sit lysende speilbilled' fandt.

Sol til de armeste hjerter,
sol fra den kjærlige Gud,
som klæder en vinterbar verden
barmhjertig i gyldneste skrud.
Sol og de rødeste roser
fra Frelserens dyreste blod,
er lagt som et kostelig teppe,
hvorhen du saa flytter din fod.

Fyld da dit hjertedyps skaaler
med sol fra det himmelske hjem.
Drag hver en skjælvende smerte
frem fra sit lønlige gjem.
Vit at den rikeste straale
som brytes i skjær paa din vei,
den har Guds evige visdom
tændt som et lyspunkt for dig!

B. T.

Livets omskiftelser.

Det var en trist vinterdag. Sneen som for etpar dager siden var faldt i et tommetykt lag holdt paa at tise og folk gik i det mest ubehagelige føre nogen kan tænke sig. Jeg hadde været paa et lægemøte i hovedstaden.

Paa jernbanestationen i tredje klasses venteværelse hvis gulv var vaatt og sølet av færdsele kjøpte jeg noget læsestof og vilde saa gaa ind i „anden” da jeg merker nogen røre let ved min arm.

„Undskyld, det er saa koldt iaften, jeg har ikke spist noget idag. De kunde vel ikke avse en liten skilling saa jeg kunde faa en kop kaffe at varme mig paa?”

Jeg vendte mig om og saa en mandsperson staa bak mig. Han saa mig bedende ind i ansigtet og fortsatte:

„Undskyld mig, dette er jeg ikke vant til, men sulten blev for sterk for mig.”

Jeg saa paa ham. Det var ingen almin-

„Undskyld, det er saa koldt iaften, De skulde vel ikke kunne avse en liten skilling til en kop kaffe?”

delig tigger eller vagabond. Men jeg syntes det var noget i hans stemme som jeg kjendte, hvorfra — det husket jeg ikke.

„Stakkars Dem,” sa jeg, „sæt Dem ned, saa skal jeg sørge for mat og litt varm kaffe til Dem.”

Jeg fik hurtig fat paa en av kelnerne og bestilte et fat smørbrød og al den kaffe han kunde drikke til ham.

Da jeg kom bort til ham igjen straalte hans øine av taknemlighet, og han saa paa mig med et lyst smil. Jeg studset. Nu kjendte jeg ham.

Det smilet hadde jeg set mange ganger, men for en forskjel fra dengang og nu!

„Erik Vang,” sa jeg, „er det virkelig dig? Hvorledes er dette gaat til?” Jeg saa paa klokken, den var tyve minutter over seks, og toget jeg skulde med gik først 6.59.

„Jeg har en halv time før toget gaar. Du maa fortælle mig hvorfor jeg ser dig her — og slik —”

Der gik et vemodig drag over hans ansigt.

„Tilgi mig, Karl. Jeg kjendte dig ikke før jeg hadde talt til dig. Hadde jeg visst det skulde jeg ha undgaat det.”

„Men Erik da. Du maa ikke være bitter. Tror du ikke at jeg er din ven likesaavel nu som før? Husker du ikke hvor stor gjæld jeg staa i til dig. La mig nu høre om der ikke er noget jeg kan gjøre for dig.”

„Bitter, Karl, hvis du hadde møtt saa meget ondt her i verden som jeg i de sidste ti aar saa vilde du ogsaa bli bitter. Men nu skal jeg fortælle dig hvorledes det er gaat mig siden vi sidst saaes, og saa kan du jo selv dømme:

Da vi skiltes var det sommer, — straalende solskin, — du stod paa stationen sammen med nogen andre kammerater og vinket farvel til mig. Da var jeg ung og lykkelig og skulde reise til Berlin.

Aa, Karl, du skulde vite med hvilke forhaabninger jeg reiste avsted.

Alting laa jo saa lyst og smilende for mig. Som eneste barn, opfødt i luksus og velstand, føiet og forkjælet av alle, tænkte jeg ikke paa at møte motstand ute i verden. Nei, jeg reiste som sagt i solskin og sommer til Berlin til en berømt sangskole for at utdanne min stemme videre der. Det var jo det eneste jeg hadde lyst til.

Du husker nok hvor doven jeg var paa skolen og hvor ofte du skrev mine stiler og regnet mine opgaver.

Naa, alt gik saare godt. Jeg fik snart nogen nye kammerater, flinke unge mennesker som tok sig av mig og førte mig omkring. Jeg hadde jo penger nok og behøvde ikke at negte mig nogen fornøielse.

En av vennene jeg fik som het Paul Kielk, tok mig ogsaa med til sit hjem. Hans far var direktør for en større fabrikk. Moren var død og Pauls ældre søster styrte huset for faren. Men saa hadde han en yngre søster, hun het ‚Gretchen’ eller Grete. Du skulde ha set hende, Karl. Hun var den yndigste, lille fe man kunde tænke sig. Lyst krøllet haar, blaa øine og den deiligste lille rosenrøde mund.”

Erik tørket øinene.

„Ja, hun var søt og jeg blev forelsket i hende med det samme. Grete likte ogsaa mig godt og det varte ikke længe før vi blev forlovet.

Det var en herlig tid. Vi tænkte ikke paa den dag imorgen, men levet bare i øieblikket.

Men det fik en pludselig avbrytelse. Da jeg hadde været i Berlin et aars tid fik jeg en dag et telegram fra min mor.

Far var død og jeg maatte reise hjem. Grete og jeg ante ikke noget utover min store sorg over at ha mistet min far og trodde at adskillelsen bare vilde bli av kort varighet.

Jeg var ikke færdig paa sangskolen endda, og mente at komme tilbake om fjorten dager.

Men det gik ikke saa glat.

Far som alle trodde var en velhavende mand efterlot sig ikke andet end gjæld. Han hadde spekulert de sidste aar og stadig hat uheldet med sig.

Mor var fortvilet, men hun hadde jo en liten livrente som hun med sparsomhet saavidt kunde leve av. Jeg maatte derimot

(Fortsat side 8.)

Bryllupsdragter og bryllupsskikker her og andetsteds.

En haandfuld billeder som borette litt om hvordan man i de forskjellige lande og samfund feirer den glade fest, som for de fleste mennesker er den største og skjønneste av alle livets hændelser: brylluppet, da to unge rækker hverandre haanden, og jorden synes dem den skjønneste av alle verdener.

En brud fra Schwarzwald.

Bryllup un-

der krigen.

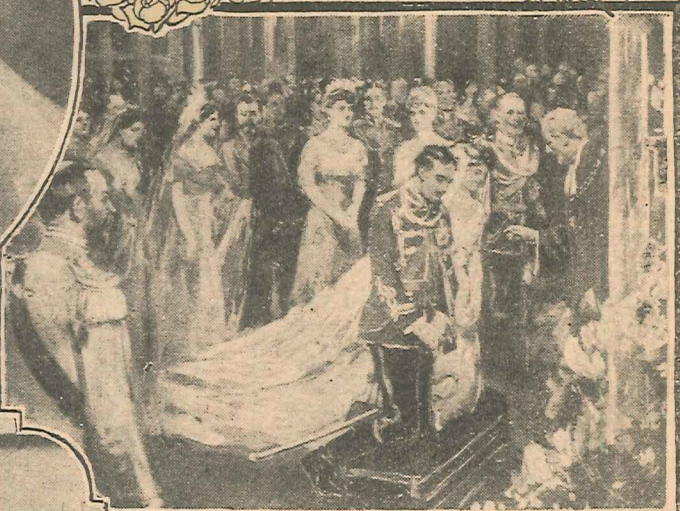
En nordisk brud.

En brud i al sin lyse skjønhet.

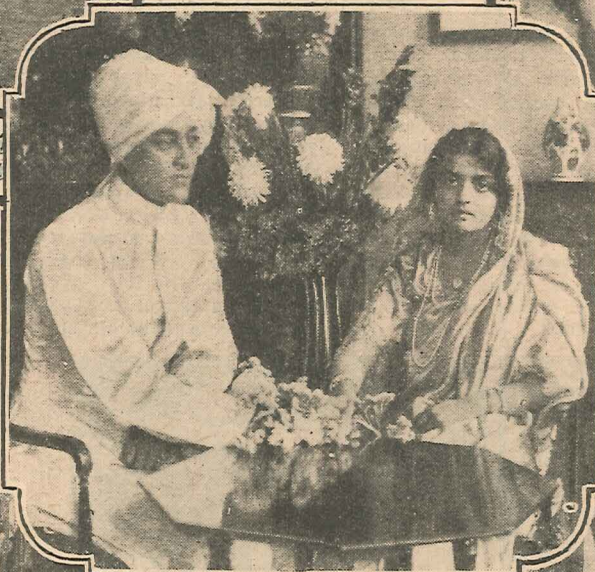
Fiskerbryllup i Bretagne. I denne franske egn holdes der bare bryllup om vaaren naar mændene er hjemme.

Keiserbryllup i Berlin. Keiser Wilhelms datter og hertugen av Braunschweig vies i zarens nærvær.

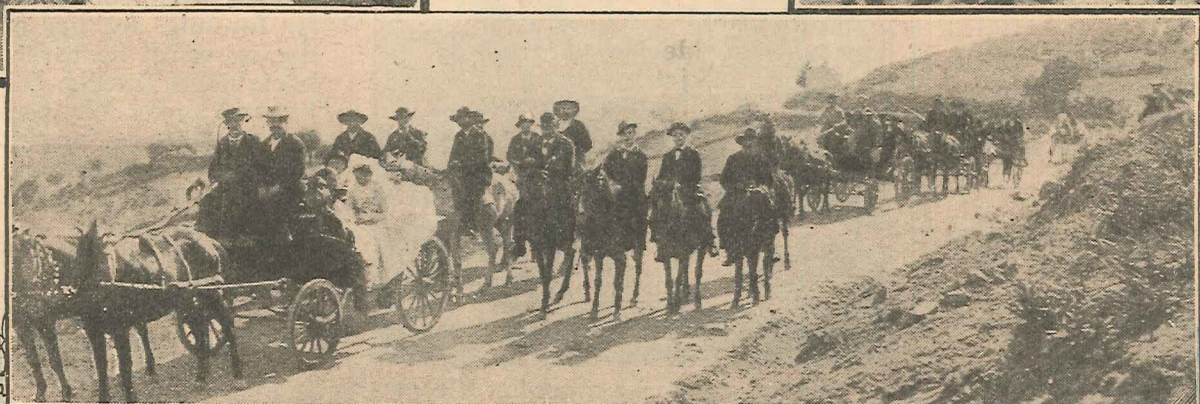
Et zigönerbryllup i Rumänien.

En indisk maharajahs bryllup.

Naar man feirer bryllup i Montenegro.

Et bryllup paa Korsika. Brudesvendene er alltid bevæbnet. Blodhevnens kan iure gaa brudeparret eller paa nogen av følget.

(Fortsat fra side 6.)

avbryte den kostbare undervisning jeg hadde i Berlin, og skulde nu selv tjene mit brød, hvilket ikke vilde bli saa let. Der var bare en vei for mig at gaa, og det var at søke en post som sanger eller lignende.

Efterat fars efterladenskaper var ordnet saa nogenlunde reiste jeg til Berlin igjen. Grete maatte sættes ind i sakene, og hun tok det ogsaa meget rolig. Mer rolig end jeg egentlig likte.

Med en anbefaling fra skolen søkte jeg og fik ansættelse ved et av de smaa forstadsetablissementer. Men min gage strak ikke lenger end til mat og klær og følgelig maatte jeg gi avkald paa kammeratene og deres selskap.

Jeg gik stadig og ventet paa at jeg skulde slaa igjennem, og bli litt mer end jeg var, men det skedde aldrig. —

Sommeren efter reiste Grete paa besøk til en tante. Hun skulde bli borte en tid og hadde lovt at skrive.

I begynnelsen skrev hun ogsaa flittig, men det tapte sig snart. Hendes brever blev sjeldnere og sjeldnere og jeg kunde etterhaanden spore at der kom en viss kulde og reserverthet over dem, indtil hun en dag meddelte mig at det var bedst vi hævet forlovelsen, da hun syntes det hadde for lange utsigter.

Av Paul fik jeg imidlertid vite at hun hadde truffet en ung mand hos tanten og ham likte hun bedre end mig. Stakkars Grete. Jeg kan saa godt forstaa at hun blev lei mig. Hun var skapt til solskin og sommer, og det hadde jo forlatt mig.

Efter dette gik det stadig nedover med mig. Jeg blev syk og ussel og en dag fandt min vertinde mig liggende i feber paa mit lille kvistværrelse. Hun sørget for doktor til mig og pleiet mig indtil jeg efter syv ukers sykeleie kunde komme op igjen. Men, Karl, da var mit sidste haab borte, min stemme hadde tat skade under sykdommen og jeg kunde aldrig optræ som sanger mer. Nu var der bare en ting for mig at gjøre, og det var at reise hjem for mine sidste sparepenger.

Min mor som hadde været syk siden fars død, døde kort efter. Hun ante ingenting om alt det jeg har fortalt dig, men døde i den tro at jeg hadde et godt engagement og engang vilde bli en stor berømt-het.

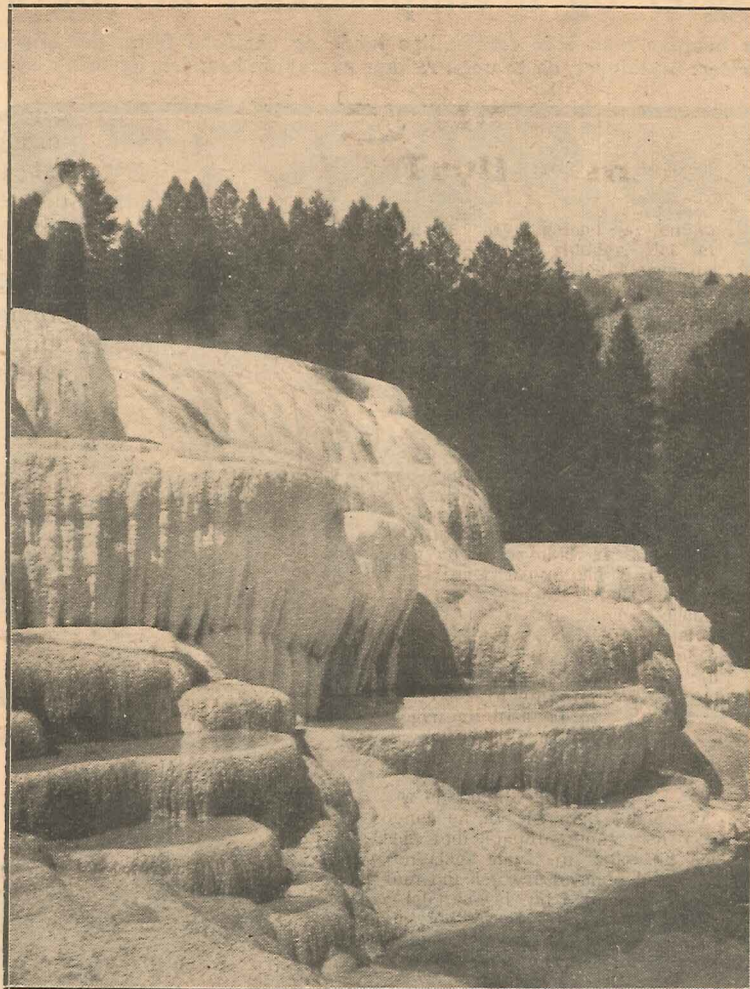
Saa blev jeg med et omreisende cirkus hvor jeg har været til de gav mig min avsked for en maaned siden; fra da av har jeg hutlet mig igjennem til nu du ser mig her."

Han strøk sig over panden.

"Tror du, Karl, at du kunde undgaa at bli bitter i sindet hvis du var i mit sted?"

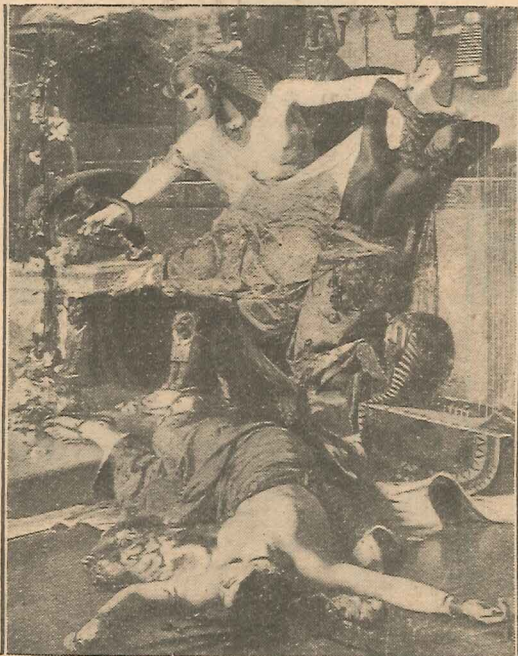
Jeg var grepet av fortællingen, men kom saa til at tænke paa toget jeg skulde ned. Der var seks minutter igjen.

En pludselig indskydelse som jeg aldrig siden angret at ha handlet efter fik mig til at gaa ut og løse en billett til ham. Jeg vilde ha ham med mig hjem.

„Kleopatras speil" i Yellowstone Park.

I hjørnet mellem de tre nordamerikanske fristater Wyoming, Montana og Idaho ligger mellem vilde klipper den hois'ette som amerikanerne har kaldt „Yellowstone Park" efter sjøen og elven av samme navn. Betegnelsen „park" er kanskje litt vildledende i denne forbindelse eftersom terrenet det omfatter er 5600 kvadratkilometer stort, men all er nu engang av andre dimensi-ner i Amerika, og desuten har Yellowstone Park eller Nationalparken som den ogsaa heter, virkelig karakteren av en park. Den er fredet, ingen maa bo der uten opsynsmændene, jorden maa ikke dyrkes, skogene ikke ryddes, og stedet ligger som et slags monument over noget av det skjønneste og eiendommeligste i den nordamerikanske natur. Der findes vel heller ikke paa jorden noget sted hvor saa mange „naturens vidundere" er samlet paa ett sted. Overalt danner basaltfjeldene de mest fantastiske formationer: „forstenede skoger", terrasser, „korktrækkere", „klippemennesker" o.s.v.; ind mellem fjeldene skjærer sig de herlige „canaons", dype kløfter med steile sider, hvorigjennem elvene gik i fjerne tider; utover klippene bruser vandfaldene frem og av den vulkanske jordbund springer ikke mindre end 3600 varme kilder, geisere og dyndvulkaner — som en straalende farvekaskade utover det merkelige eventyrland. Et av de merkeligste naturfænomener i Yellowstone Park bærer navnet „Kleopatras terrasse" eller „Kleopatras speil", et klippeparti omgitt av høie graner og som i aarenes løp er blitt dækket av drypstensavleiringer saaledes at det har faat en forbløffende likhet med et vinterlandskap i is og sne. Meterlange „istapper" henger ned fra stenblokkene og ved foten av terrassen ligger nogen runde skinnende vandbassin, indrammet av alabastfarvet stalakit. De minder om speil i elfenbenindfatninger.

Den skjønnne ægyptiske dronning Kleopatra efter hvem dette klippeparti i Yellowstone Park har faat navn.

Stakkars Erik som skjæbnen hadde rammet saa hardt.

Han var min bedste ungdomsven og hadde ikke holdt sig for god til mig dengang da jeg som fattig barn under vergeraadets beskyttelse kom like fra barnehjemmet ind paa skolen hvor jeg skulde ta de forskjellige forberedende eksaminer før jeg kunde komme ind paa universitetet. I barnehjemmet hadde man lagt merke til mine gode evner og vilde fra høiere steder bekoste min utdannelse som læge.

Lommepenger hadde jeg selvfølgelig aldrig nogen av. Men den høimødige Erik Vang som straks hadde fattet godhet for mig, delte sine med mig, og jeg tok alltid taknemlig imot hans gaver, da jeg visste han gav av et godt hjerte. —

Jeg tok tilsidst medicinsk embedseksamen med glans og sat nu i god praksis i en provinsby.

„Kom nu, Erik," sa jeg da jeg hadde løst billetten til ham.

Han saa uforstaaende paa mig.

„Ja, det er min mening at du skal reise med mig hjem. Jeg skal forklare dig mine planer naar vi kommer paa toget."

Han reiste sig og saa nedover sine klær. De saa unegtelig noget medtat ut.

„Vil du virkelig ha mig med slik som jeg ser ut?" spurte han tvilende.

„Ja, du kan tro jeg vil ha dig med. Du kan ta paa dig denne frakken. Om tre timer er vi hjemme hos mig."

Da vi kom ind i en kupe og toget hadde sat sig igang tok han mine hender.

„Karl, si mig nu, hvad er din mening med alt dette? Jeg drømmer vel ikke?"

„Nei, det gjør du ikke, min ven. Min mening er god nok. Min svigerfar har en forretning i samme by som jeg bor, og hvis jeg ikke husker feil saa trenger han en solid mand som kan ta sig litt av forretningen, han blir jo litt tilaars nu, og jeg tror nok at du er manden han har bruk

for. — Gud ske lov at vi traf hverandre."

Erik graat som et barn.

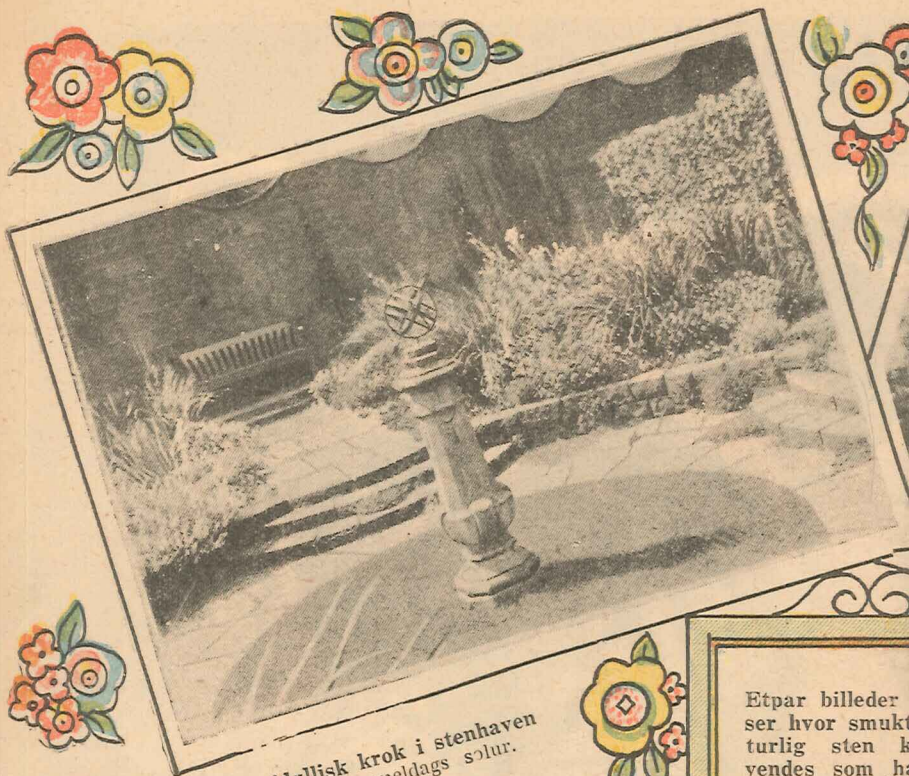
„Det er altfor meget, det du gjør for mig."

„Nei, Erik. Det vil jeg ikke høre tale om. Nu skal du se mine tre kjække gutter, de er nok paa stationen for at møte mig. Du kan tro de skal bli glad over at høre at du er Erik Vang som gjorde ungdommen saa lys for mig. Jeg har ofte fortalt dem om dig og været bedrøvet over at jeg aldrig hørte noget fra dig. Du vil nok bli en riktig snil onkel for dem, ikke sandt? Jeg har jo ikke saa meget tid tilovers at jeg kan ta mig av dem som jeg skulde, og det kniper jo for mor at holde styr paa tre slike viltre krabater."

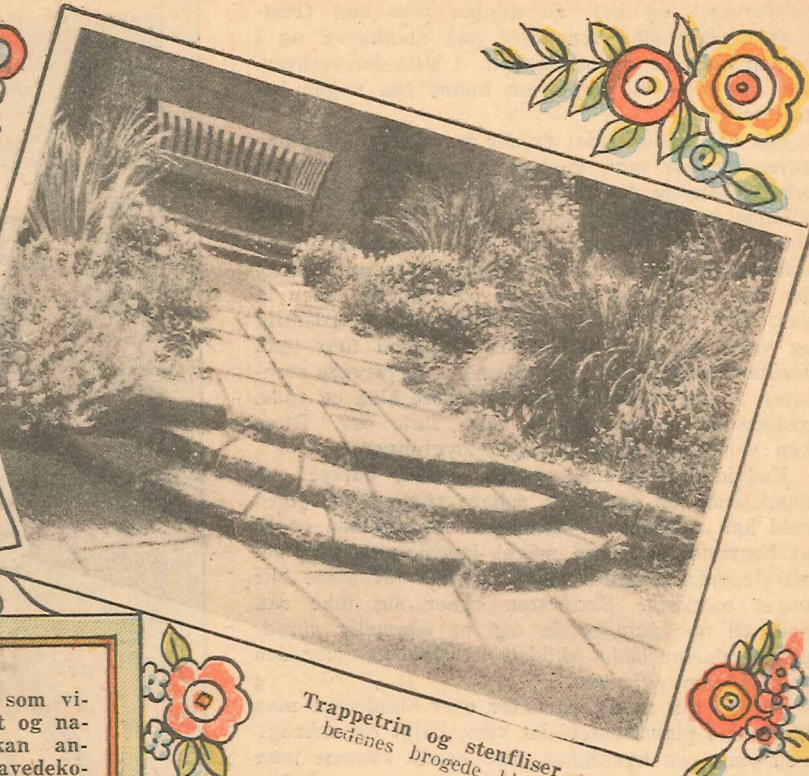
„Tak, tusen tak, Karl. Jo, jeg skal bli for dig som en bror og en god onkel for dine gutter. Nu er jeg saa glad som jeg ikke har været paa mange aar."

Og han rakte mig sin haand som jeg trykket bevæget.

M. B. A.

En idyllisk krok i stenhaven med et gammeldags sølur.

Trappetrin og stenfliser mellem bejenes brogede blomsterflor.

Et par billeder som viser hvor smukt og naturligt sten kan anvendes som havedekoration.

Stenhaver.

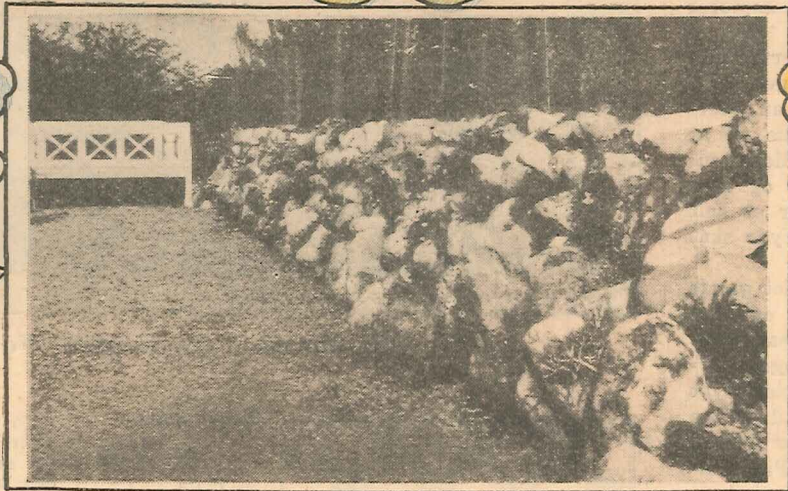

Om tidene har utviklet sig har ogsaa menneskenes syn paa haveanlæg forandret sig, og det er gaat med have- ne som med have- meget andet: de har maattet høje sig for den store livets lov som heter moden. Vi skal ikke her dvæle ved hvorledes man i saa mange tilfælder har rettet snoede ganger ut i sine gamle haver, og derefter trukket dem efter en snor eller lineal, hvorledes ovale eller nyreformede bed er forsvundet fra plæ- nene, eller hvorledes det er gaat til at lavendelen har holdt flyttedag og fra sine beskedne omgivelser i kjøk- kenhavens regioner er kommet til hæ- der og værdighet midt i blomsterha- vens flor.

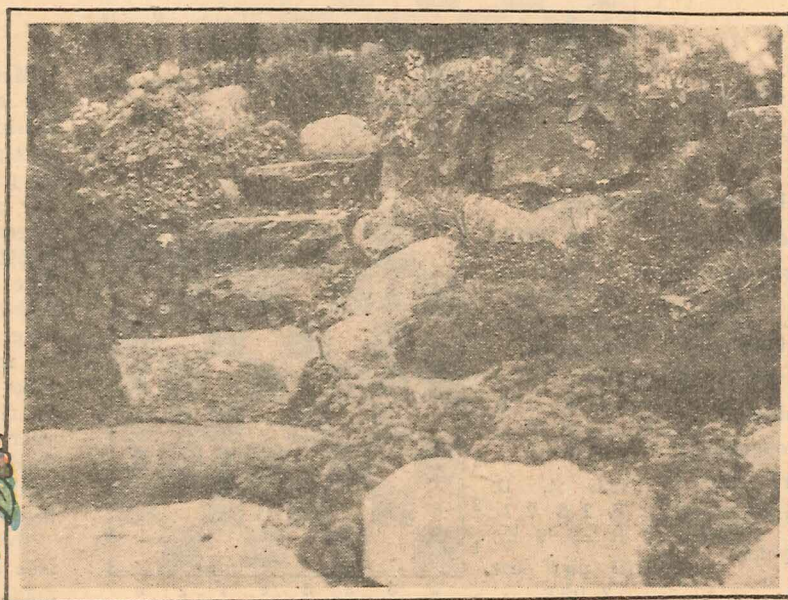
Alle disse interessante fænomener er jo ogsaa fremkommet som re- sultater av den nye smag, av moden. Her skal vi imidlertid kun dvæle ved hvorledes det er gaat til at stenene har faat den hædersplads i haven som den nu har og med hvilken be- rettigelse man nu gir dem det tillok- kende navn stenhaver.

Nu er det nemlig et faktum, at sten og stenopbygninger i mange ha- ver holder paa at ta luven fra alt andet. Ikke alene opfører man murer, undertiden endog meget kostbare, og man danner skraaninger av stenfla- ter som dækker utstrakte arealer; men man anvender nu i stadig sti- gende grad stenene — og da særlig de ædlere stenarter — til at indfat- te ganger, græsplæner, blom- sterpartier osv., likesom sten ogsaa ofte anvendes istedenfor ganger.

Forskjellen paa anvendelsen av sten og stenopbygninger før og nu er uhyre. Den væsent- igste forskjell ligger dog deri, at man tidligere anvendte stenene rent planløst og uten igrunnen selv at indse det berettigede i det, hvorimot man nu anvender dem efter en forut- lagt plan og efter bestemte motiver for at søke fremkaldt en bestemt tilsigtet virkning

Stengjærdet. Som mønster for moderne stengjærder ved haver vælger man med forkjærlighet de ma- teriske mark- og skoggjærder, som synes paa na- turlig maate at være vokset op av jordbunden og omgivelsene.

Havetrapp, bygget av natursten. Med litt fantasi i forening med et praktisk haandlag kan man i en stille krok av en have danne et trappparti som dette, der i en moderne have vil virke som en roman- tisk levning fra middelalderen.

Enkelte anvender i utstrakt grad stenopbygning- ger som murer, ballustrader osv., mens andre har sin force i havenganger av sten, men man har altid et bestemt mo- tiv for øie.

Og motivene er i almindelighet saa velsignede herlige. Hvad er naturligere end at ta op igjen det gamle stengjærde som vi alle kjen- der saa godt fra skog- og mark- og haveskjel. — overvokset som det er med stenbræk og mose, ved- bend og anemoner eller bregner med morsomme rotstokker? Vil ikke et slikt gjærde melde sig som det naturligste skille mellom to forskjellige deler av haven eller til at adskille haven fra landeveien?

Eller det fortryllende forbillede som vi eier i bækken som bugter sig frem mellom planter og stener. Disse og mange andre variationer er de natu- rlige forbillede hvorefter man i mo- derne haver danner stenspartiene. De er saa liketil at overføre til haven og haven vinder saa meget ved det.

Ett stort fortrin har stenopbyg- ningene foruten det dekorative i det- te, at de som ingen anden formation gir haveeieren og blomsterelskeren lei- lighet til at kunne forsøke sit plante- materiel ganske betydelig. Utallige er de vekster som stenspartiet kan gi husly for og run mellom ste- ner formaar man at skape saa forskjelligartede voksevilkaar at høifjeldsplanter saavel som an- dre planter vokser side om side og befinner sig like godt. Og blomsterelskeren vil snart finde at der hvor stenplantene utfolder sit brogede og hyppig vekslende blomsterflor, — der vil han helst være, for i den del av haven har hans hjerte rot. Altid vil han finde noget nyt at pusle med, og al- tid vil han kunne fryde sig over no- get som ikke var igaar, mens øiet vil fryde sig ved de skiftende og beta- gende skjønhetsindtryk. Og naar saa mylderet av planter dækker flater og sten med sin yppige og uendelig va- rierende farve og blomsterpragt, — hvad er da naturligere end at have- eieren kalder dette mylder og denne herlighet for stenhaven.

Vil man anlægge en stenhave maa det dog tilraades haveeieren at over- veie spørsmålet nøie; for man bør heller undvære en stenhave end ha en som er ilde anbragt, og derfor vir-

ker disharmonisk. Hvis der i haven ikke er terrænforskjel, og hvis en saadan ikke kan frem-skaffes, bør man renoncere paa stenhaven og i høiden indrette sig et stenbed. I slike haver hverken har eller vil stenhaven kunne faa nogen be-rettigelse.

Paa den anden side: er der terræn for en sten-have saa bør man absolut benytte det, og man bør da benytte det rette materiale. Man har her-tillands mange forskellige arter sten for dette øiemed. Man har for det første murrænenene som vistnok er de mindst interessante og i læng-den vil virke mest trættende og kjedelig. Men la gaa. Paa rette sted kan de virke meget ordentlig og være paa sin plads. Fra stenbrud faar man desuten mange forskjellig formede og farvede sten-arter, f. eks. flusspat, som kan være blaa og røde, grønne og hvide, kantede eller flate osv. Disse kan være ypperlige til stenopbygninger.

Endvidere har man gneis, granit, porfyr etc. Sandstenen er ogsaa en ædlere stenart som med held kan anvendes i stenhaver. Sandstenen er til at begynde med ikke meget haard, men blir det efterhaanden samtidig med at dens farvetone blir noget mørkere. Skifersten egner sig ikke saa godt til opbygninger da den er temmelig sprød; den er derfor bedst skikket til stenbed, hvor den lægges som skjærver.

For at faa ro og karakter over stenhaven maa ikke alene plantematerialet være valgt og anbragt med omhu og kyndighed, men ogsaa stenene maa placeres og utvælges med kjendskap og omhu. Større samlinger eller flater av ensartet karakter gjør god virkning og stemmer godt med det hjemlige motiv som vi altid har for øiet. Man maa altid huske paa at stenartene sjelden findes blandet om hverandre i naturen. Blandet finder man som regel bare store og smaa eksemplarer av samme stenart.

Stenarter av forskjellig karakter bør derfor holdes nogenlunde adskilt, men ved lægningen eller opbygningen vil man snart opdage at man hverken første eller anden gang faar stenene til at ligge netop i den stilling man ønsker. Man vender og snur paa stenene, ombytter dem og kasserer eller utvælger nye, indtil man faar et helt og vakkert billede ut av det, som kan fryde skaperen saavel som tilskueren.

Og likesom man erindrer at stenene i det gamle havegjærde er overgrodd av lave planter, og like-som jord og støv efterhaanden næsten har dæk- ket murrænenene, saaledes bør man ogsaa er- indre at stenhavens sten maa nedgraves saa dypt at de putedannende planter kan komme til at bre sig over den væsentligste del av dem for derved at dække jordens og stenenes nakenhet. Paa den-ne maate skaper man den frodighet og rigdom, uten hvilken stenopbygningene ikke blir det de skal være:

Et blomstervæld, et eventyr, en stenhave.

J. T.

Litt hodebrud.

Løsning av schakopgave nr. 1810.

1. S a 7 - b 5, T x S. 2. T c 8 - b 8.
 1. T b 4 - b 3 (c 4). 2. S b 5 x c 3.
 1. T b 4 - a 4 ↑. 2. L d 1 x T.
 1. T b 4 - d 4. 2. D h 8 x T.

Løsning av bokstavfirkanten i forr. nr.:

1	S	I	B	I	R	I	E	N
3	S	C	H	I	L	L	E	R
5	S	C	H	W	A	B	E	N
7	O	M	D	U	R	M	A	N
9	I	N	G	E	B	O	R	G
11	E	D	E	L	F	E	L	T
13	R	I	O	N	E	G	R	O
15	D	I	P	L	O	M	A	T

Bokstavkvadrat.

Bokstavene i denne kvadrat skal omstilles saaledes at de lod- vandrette rader lyder likt og dan- ner følgende ord: 1. Navnet paa et tidsavsnit. 2. En keiserlig forord- ning. 3. Et firbenet dyr. 4. En elv i Bayern.

Løsning av

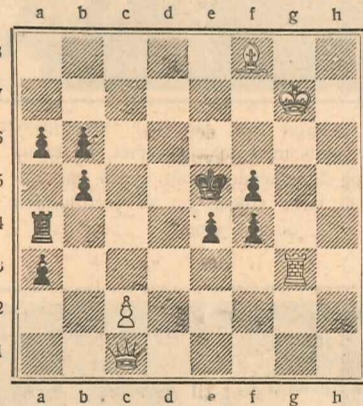
gaaden i forr. nr.:
 Grund, sæt- ning - grund- setning.

Løsning av regneopgaven i forr. nr.:
 14 sølvmynter og 21 kobber- mynter.

A	A	A	A
I	I	J	K
L	L	M	R
S	S	U	U

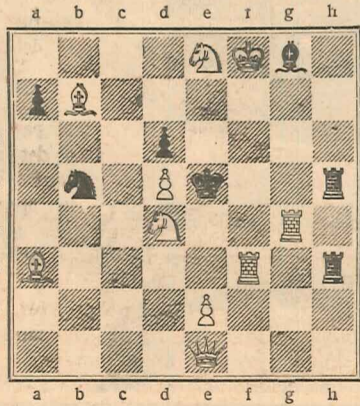
En kongesøn fra junglen. Fotografisk studie.

Schakopgave nr. 1812.
 Av G. Chocholous, Böhmen. (Eskilstuna Ku- riren 20/11 1920.)
 Sort: K, T, 7 B = 9 br.
 Hvit: K, D, T, L, B = 5 br.
 Hvit gjør mat i 3 træk.

Schakopgave

nr. 1813.
 Av J. K. Heydon, Sidney. (1. pr. i Good Companion, novbr. 1920.)
 Sort: K, 2 T, S, L, 2 B = 7 br.
 Hvit: K, D, 2 T, 2 S, 2 L, 2 B = 10 br.
 Hvit gjør mat 2 træk.

Beregningsopgaver.

1.

En maskinskrevet tekst paa 72 linjer a 45 bokstaver blir sat op til et blad og fylder i bladets spalte-format 90 linjer, men da teksten ikke maa fylde saa meget, vælges en anden skrift, hvorved der kommer 6 bokstaver mer i linjen. Hvor mange linjer fylder teksten?

2.
 To ulike lange papirstrimler lægges ovenpaa hver- andre, saaledes at den korteste ligger øverst. Efter at det stykke av den lange strimmel som raker ut over den korte er bøiet om paa denne, viser det sig at det omboiede stykke er dobbelt saa langt som det nu synlige stykke av den korte strimmel. Hvor mange ganger var den lange strimmel længere end den korte?

John Law.

Verdens største spekulant.
 Av H. Trolle.

Man har sagt at det bare er heldet eller tilfæl- det som avgjør, om et stort finansgeni slipper helskindet gjennom sine foretagender eller døm- mes som svindler og stilles i eftertidens gapestok, og gaar man igjennem rækken av de mænd som har gjort karriere og de som er faldt ned fra stigens øverste trin, synes denne paastand at be- kræfte sig. En finansfyrste er jo saafremt han ikke har grundet sin stilling paa virkelig solide foretagender som industri eller sund vareomsæt- ning, i større eller mindre grad en spiller der spil- ler med andres midler og bare putter i noen folks lommer det han har tat fra andres. Set ut fra dette synspunkt er den jevne mand, som yder et ærlig dagsarbeide, av større gavn for sam- fundet end det finansielle „geni“, der bare om- fordele allerede tilstedeværende værdier uten at legge noget til.

Ibsen har i „John Gabriel Borkmann“ git et bil- lede av en finansfyrste som stilet mot de høieste maal, men faldt vingestækket ned. før han fik underbygget sine vidtgaende planer med den so- lide grundvold, og derfor blev merket som forbry- der av samfundet, hvis velgjører det hadde været hans agt at være. Men med den ham egne sym- bolske tvetydighet lar Ibsen læseren svæve i en uforanderlig tvil, om Borkmann virkelig kunde ha gjennomført sin plan til samfundets bedste, hvis han ikke var blitt væltet i utide av medbeileren,

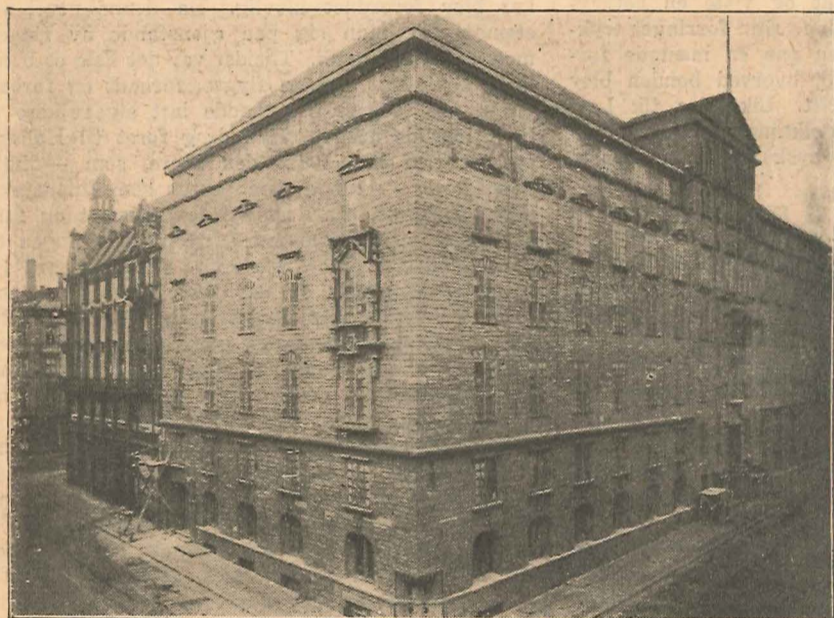
Musikdirektør N. C. Sørensen, Horten, er nylig avgaat ved døden henved 80 aar gml. Allerede i 15 aars alderen begyndte han sin musikerløpebane. Efter i nogen aar at ha været instruktør ved artillerimusikken i Fr.hald ledet han i over 30 aar marinemusikken paa Horten indtil han i 1911 tok avsked, og han fik da den største anerkjendelse for sit udmerkede arbeide.

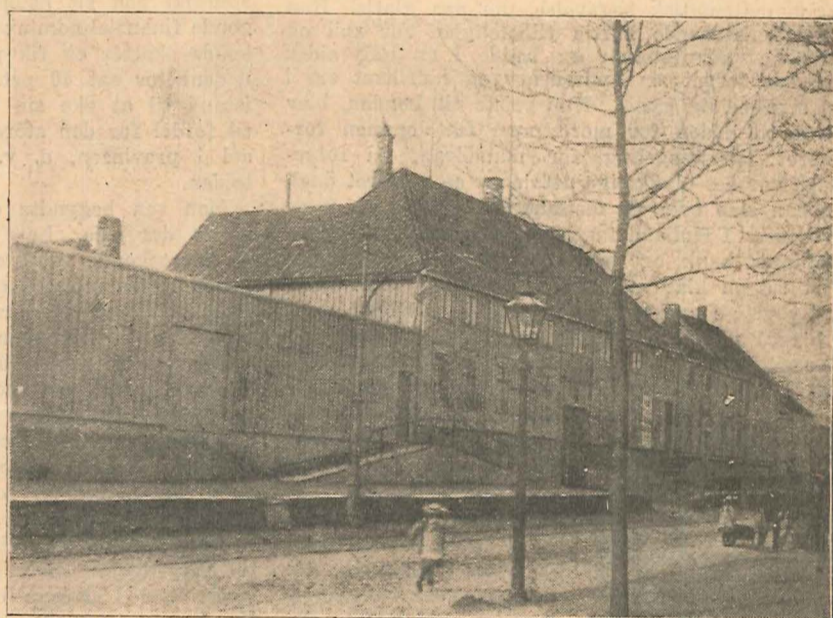
Den store nytaarsparade paa hovedbrandvaktens i Kristiania hvorved brandchef Dybwad tok avsked var en stemningsfuld høitidelighet og den største frivillige parade i brandkorpsets historie. Brandchef Dybwad (tilvenstre) takket for godt samarbeide i de mange aar, og den nye brandchef, hr. Brock-Utne (tilhøire), takket paa korpsets vegne hr. Dybwad for hans dygtige ledelse og personlige elskværdighet. - Fot. Skarpmoen.

Kongens fortjenstmedalje i guld blev nylig tildelt fru Eleonore Schiander, bestyrerinde ved Sagenes barneasyl i Kristiania. I over 34 aar, fra vaaren 1886 til sin fratreden ihøst, har hun røktet denne stilling paa en høist anerkjendelsesværdig maate. Fru Schiander hvis far var bylæge i Sarpsborg blev efter etpar aars egteskap enke i 1878 da hendes mand blev borte paa sjøen.

Det nye telegraf- og telefonpalads i Kristiania som nu, efterat gjærdene er revet, fremtræder i al sin monumentale vælde. Hovedfacaden hvis midtparti stiger syv etager tilveirs vender mot Kongens gate, og med den forholdsvis sparsomt anvendte ornamentik gjør den graa bygning med de lange vindusrader et storstilet, værdig indtryk. Om et aars tid vil ogsaa indredningsarbeidet i den svære bygning være færdig.

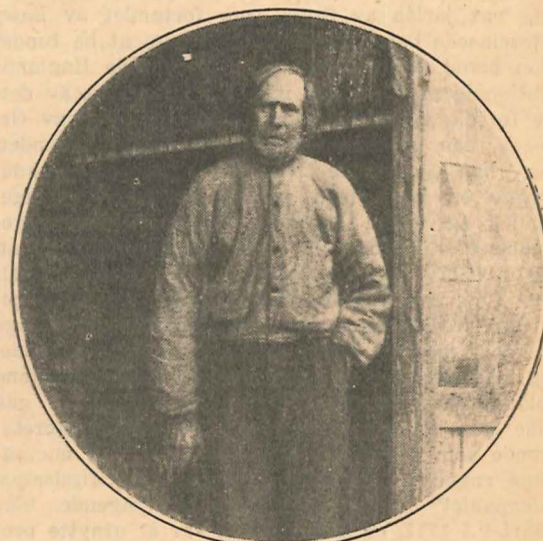
Et landsfængsel som „gaar ind”. Trondhjems landsfængsel, ogsaa kaldt tugthuset, er foreløbig ophørt som saadant og gaat over til en mer „tidsmæssig” driftform, nemlig kreds-fængsel, hvilket antagelig medfører at en del av fængslets store tomtearealer vil finde anden anvendelse. Fængslets facadebygning er en toetages træbygning, opført i 1770, og en av Trondhjems ældste og mest karakteristiske bygninger.

Arne Garborg blir 70 aar 25. januar. Siden han i 1871 som almueskolelærer i Risør gjorde sin debut som journalist har han efterhaanden i aarenes løp øvet en betydningsfuld og særpræget indsats i vor moderne litteratur hvor han staar som en av de mest fremtrædende merkesmænd. Især for maaltbevegelsen har han været en ivrig forkjemper og han staar som dens aandelige fører.

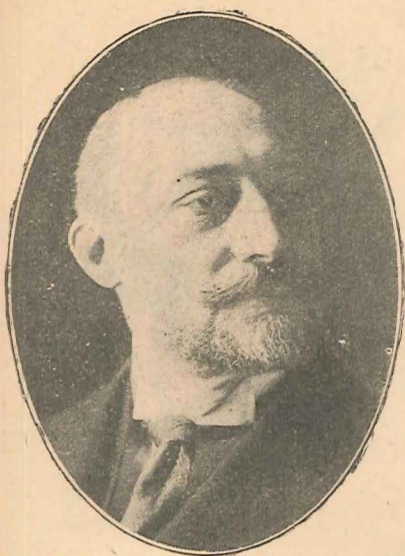

En sørgelig ildebrand fandt anden juledag sted i Kristiansand, idet en mor og to smaabarn fandt sin død og en fjerde person ogsaa nær hadde strøket med under en villabrand paa Grim. Ilden bredte sig saa hurtig at intet blev reddet. Man vet ikke hvorledes ilden opstod, men det har vist sig at huset ikke var opført efter bygningsforskriftene.

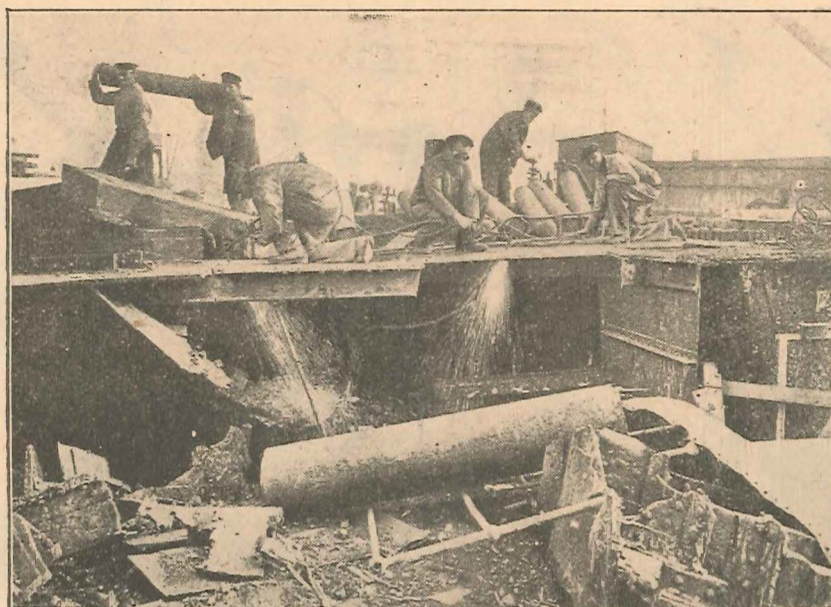

En av folkets ældste. Ingebrigt Skarstad hetter gamlingen paa ovenstaaende billede. Han fylde fornylig sit 100de aar og hører hjemme i Bindalen i Trøndelag. Om gamle Ingebrigts liv er ikke stort at melde. Det har forløpet som det mest pleier for folk paa landet men selv danner han en type paa en seig og malmsterk tønner. Da han var 90 vilde han gifte sig igjen!

Spredte træk fra verden derute.

Den nye franske krigsminister Raiberti. Hans forgjænger André Lébère var med paa at nedsætte den franske soldats tjenestetid fra 2 aar til 18 maaaneder. Han er stadig av den formaning at Tyskland pønser paa hevn, og den tro er han ikke alene om

Den sidste svane i det tomme rede. Panserskibet „Oldenburg” blir ophugget i Kiels havn. Panserplaten i dækket skjæres istykker med blaeselamper. At den tyske sjøkrigsmagt nu er en saga blot hersker der neppe nogen tvil om. Anderledes stiller det sig efter manges mening naar talen er om den tyske landmilitærmagt. Særlig franskmændene er i saa maate yderst mistænksomme.

Den amerikanske senator Mac Cormick som i nogen tid har været paa rundreise i Europa. Han er ved den kommende præsident Hardings nære politiske ven, og det antas at hans Europareise gaar ut paa at skaffe Harding underretning om forholdene i vor verdensdel.

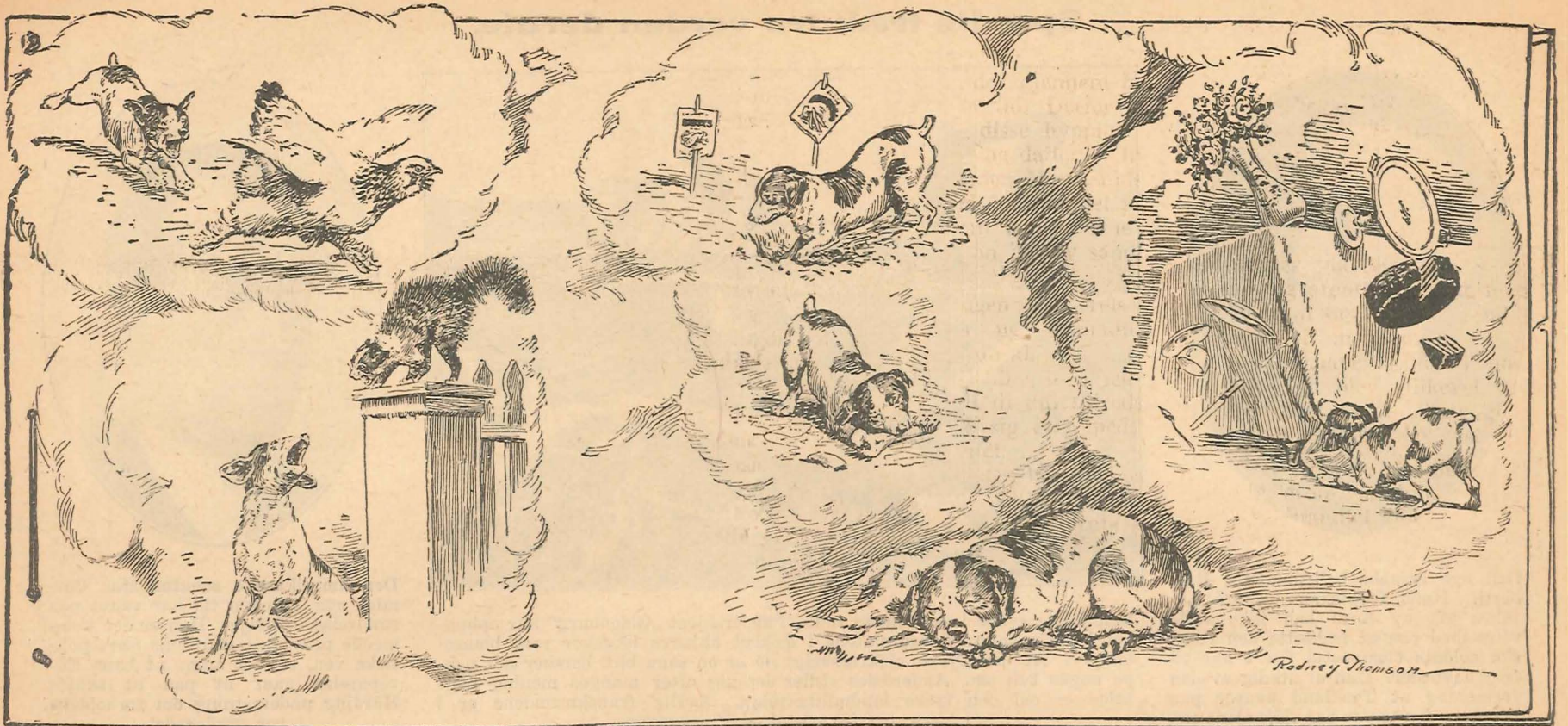
Snip, snap, snute — eventyret er ute. Endelig kom det ved juletid til en alvorlig krise mellem digterflyveren d'Annunzio i Fiume og den italienske regjering. Snenes tropper gik angrepsvis tilverks for at skaffe respekt for traktaten i Rapollo mellem Italien og den jugoslaviske stat hvorefter Fiume skal være fristat, mens d'Annunzio jo vilde ha distriktet indlemmet i Italien. Tilslut maatte digteren opgi det hele, og han blev endog let saaret under kampene hvor italiener stod mot italiener og mange menneskelig ofredes. Tilv. ser man en grænsebom mellem Fiume og Italien, og tilh. ser man et billede fra d'Annunzios glanstid som herre i Fiume. Man ser her digteren overrække faner til italienske soldater som var sendt ut for at kjempe mot ham, men som straks gik over til digterhelten.

Det billede vi ovenfor bringer fra krigsskibdemoleringen i Kiels havn danner navnebygningens fulgyldige symbol paa Tysklands avvæbning. Avrustningskravet utgjorde et av hovedpunktene i Versailles traktaten og dannede samtidig et av lysvillige forpligtelser. Var kravet prompt og oprigtig bli efterkommet vilde tyskerne utvilsomt ha git et eksempel til efterfølgelse som sikkert ha givet et stykke av avrustningstanken ogsaa inden ententen. I stedet har den tyske regjering uavladelig drevet en avgjort sabotage paa dette omraade likesom ogsaa med hensyn til andre av Versailles traktatens bestemmelser. Vistnok er fæstningsverket bli demolert, krigsskibe, kanoner, flyvemaskiner etc. ødelagt, men allikevel kunde ententemagten ved aarsskiftet statistisk godtgjøre, at Tyskland ikke paa langt nær har opfyldt sine traktatmæssige avvæbningsforpligtelser. Vistnok er den tyske armé nedsat fra 800.000 mand med 40.000 officerer til 100.000 mand med 4000 officerer, men naar man har set de samme officerer og mandskaper bli organisert som „sikkerhetspoliti” og „indbyggerværn” utstyret paa militært vis saa har man ikke kunnet tilegne sig nogen større tillid til tyskernes oprigtighet i avrustningssaken. Tvertom — det hele arter sig nærmest som humbug og haan mot traktatforpligtelsen, og ved aarsskiftet stod man derfor atter overfor en ny krise i forholdet mellem Tyskland og ententemagten som sendte den tyske regjering etpar skarpe noter.

Cambrais forsvarer dekorerer. Under kampene om Cambrai tok ogsaa byens geistlige overhode biskop Chollet aktiv del i forsvaret, og under hele krigen var han byens ledende mand og samlende kraft. Som belønning har den franske stat nu latt erkebiskopen av Paris Dubois fæste Æreslegionens kors paa biskop Choilets prestekjole.

Under forhandlingene i Versailles gjorde italienerne som man vil huske krav paa Fiume i henhold til Londontraktaten, men forgjæves, og først omsider fik de sit krav imøtekommet paa visse betingelser. Imidlertid grep d'Annunzio, digterfantasten, imidlertid grep d'Annunzio, digterfantasten, omgi sig med national krigerhelts-glorie, paa sin egen manér ind i saken, idet han den 12. september 1919 uten videre i spidsen for 10.000 frivillige satte sig i besiddelse av den omstridte Adriaterhavs-by. Europa moret sig svært over dette „operettekup”, men det voldte dog de europæiske statsmænd meget hodebrud og den italienske regjering store bekymringer, mens digterens landsmænd beundret ham som „Den nye Garibaldi”. Den italienske regjering søkte stadig forgjæves at snakke dette sit enfant terrible til fornuft, og d'Annunzio indrettet sig fuldstændig som herre i Fiume, ja han vilde endog ikke sit magtomraade til Trieste, men da lo man ikke lenger av ham. Efter traktaten i Rapollo mellem Italien og Jugoslaven skulde Fiume knyttes til Italien som fristat, og da den italienske regjering forlangte at Fiume skulde overgis til den, erklærte d'Annunzio sit fædreland krig! Og Fiumeeventyret utviklet sig dermed til en sørgelig tragikomedi som sidste jul utartet til adskillig blodsgyldelse. Denne broderkrig vakte sorg i Italien, men regjeringen vandt „krigen”, skaffet respekt for Rapollotraktaten og cverlot til fristaden Fiume at bestemme d'Annunzios personlige skjæbne. Saaledes endte dette merkelige eventyr.

Hvorledes dagen gaar for lille Karo.

Skræmme høns paa morgenstunden
er et herreliv i grunden!
Ind til naboen og grave
i hans nys tilsaadde have;
sætte voldsom skræk i katten,

der forstyrrer ham om natten;
rapse kjøtben fra en slagter
— som en dyd han det betragter —;
velte herskapets service,
just som det skal til at spise,

og tilslut, naar munden gaper,
slipe sig en deilig skraper
— — det er det, man lykkes kalder,
naar man er i Karos alder. =

Formørket lykke.

Av

E. A. Rovlands.

Autorisert oversættelse.

(Forts.)

„Det lover jeg,” sa Lady Burlington bevæget.

„Kjære John,” sa Enid, da Lady Caroline var gaat, „jeg har utklækket en god plan. Man antar at jeg er syk og at jeg derfor ikke kan gaa i selskap iaften. Hvorfor kan vi ikke liste os bort — du og jeg, og reise ut paa landet og spise middag aldeles alene sammen? Jeg mener ikke paa et stort moderne hotel, men i et eller andet hyggelig vertshus. John, kan du ikke finde et slikt sted? Vi venter til det blir kjligere og saa kjører vi ut paa landet.”

Sir John grep med glæde denne idé! Hun behersket sig saa godt at han slet ikke ante noget om hendes egentlige sindstilstand, og de tilbragte en hyggelig halv time med at lægge planer for utflugten.

„Skal vi ta Nigel med os?” spurte Enid. Men Sir John rystet paa hodet.

„Nei, nei, vi vil være aldeles alene. Vi vil ikke engang ta med os en tjener eller en av vore egne vogner — vi tar en drosche og kjører ut paa landet. Nigel skal desuten spise middag hos en ven av sig i Guards klub. — Det er sandt, kjæreste Enid, Nigel har fortalt mig at hans mor var her i formiddag; var hun venlig?”

Lady Burlington smilte og sukket. Mindet om formiddagens begivenheter pinte hende.

„Hun var som hun alltid er,” svarte hun.

„Det fortalte Nigel mig,” sa Sir John med sammentrukne øienbryn. „Jeg tror, jeg vil hindre Sophie i at komme hit mer.”

Men Lady Burlington la sin haand paa hans læber.

„Kjæreste ven,” sa hun, „du gjør alt hvad du kan for at gjøre min livsvei saa jevn og

glat som mulig, men du maa ikke ta bort alle smaastener, for saa blir jeg alltid forkjælet. Gaa nu og skynd dig at læse dine aviser, saa kjører vi om litt.”

Da Nigel Burlington kom tilbake fra City, spurte han Briscoe, om han kunde hilse paa hendes naade. Det var en stor lettelse for ham at se Lady Burlington lignet sig selv igjen.

Hun hadde aldrig set yndigere ut end i den enkle musselinskjole, hun bar. Hun betrodde ham deres plan for aftenen og det glædet Nigel meget at høre.

„Det blir tusen ganger bedre for dig end at sitte i et lummert teater eller i et overfyldt værelse! Jeg misunder dig virkelig —” sukket han — „ikke alene din kjøretur ut paa landet, mens ogsaa din lykke —”

„Aa, misund mig ikke noget, Nigel — hverken min lykke eller andet! Men lov mig at hjelpe mig hvis jeg nogensinde skulde trænge hjelp!”

Den unge mand tok hendes haand i sin og holdt den fast.

„Enid,” sa han, „det gjør mig meget ondt at min mor har plaget dig saa idag.”

Lady Burlington gjorde en avvergende bevægelse.

„Jeg har glemt alt hvad der er ubehagelig. Nu vil jeg bare huske det som er glædelig og hyggelig,” vedblev hun leende, „jeg vil finde en hustru til dig.”

Han lo.

„Nytter ikke, Enid,” sa han. „Jeg er avgjort pepersvend.”

„Aa snak!” sa Lady Burlington. „Nei, jeg vil finne en hustru til dig og hun skal være noget helt ualmindelig.”

„Bare du hadde en søster,” sa Nigel muntert.

„Eller en datter,” tilføyde Lady Burlington og der var en besynderlig klang i hendes stemme.

Den unge mand følte at han forstod den klang, og han tænkte ogsaa at denne klang av bitterhet kanskje forklarte hvorfor hans

onkels hustru undertiden var saa sorgmodig og taus.

XI.

Veras tvil og frygt.

Der gik en dag eller to og det deilige solskin, den nydelige have og det pene hus dulmet den sorg og ængstelse der fyldte Veras hjerte. Hun var ogsaa saa legemlig og aandelig utmattet at det var som en behagelig drøm for hende at ligge halvt sovende i haven og la timene gli hen; men litt etter litt vaaknet hendes sjæl op av denne stille fred og hun begyndte at spørre, at føle sig ængstelig, uten at hun egentlig visste hvorfor; men de to sidste aars erfaring hadde indgit hende en følelse av tvil overfor alt, og da det nye livs første indflydelse slappes litt, begyndte hun først at bli forbauset og undre sig og saa blev hun nervøs. Det var altsammen saa pent og nydelig og forlignet, men en dag begyndte det dog at dæmre i hende at hun ikke var fri; hun følte pludselig et stik i hjertet ved at huske at hun hadde forlatt den lille Sara Norton uten et ord til farvel. Dette var saa motsat hendes natur, at det næsten forekom hende umulig at hun kunde ha været saa forsømmelig; men saa stod det pludselig klart for hende at det ikke var hendes skyld at Sara var uvidende om hendes skjæbne.

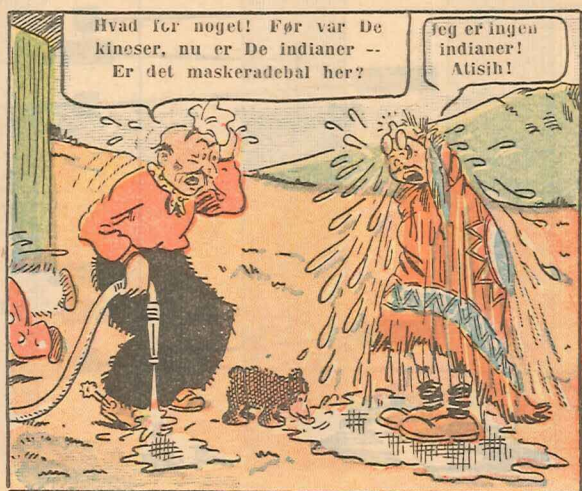
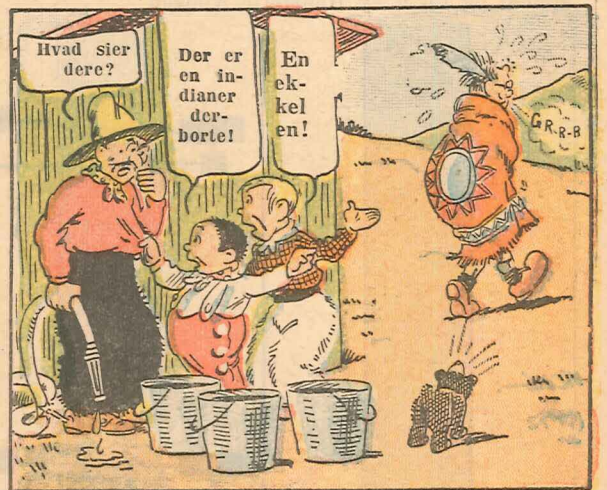
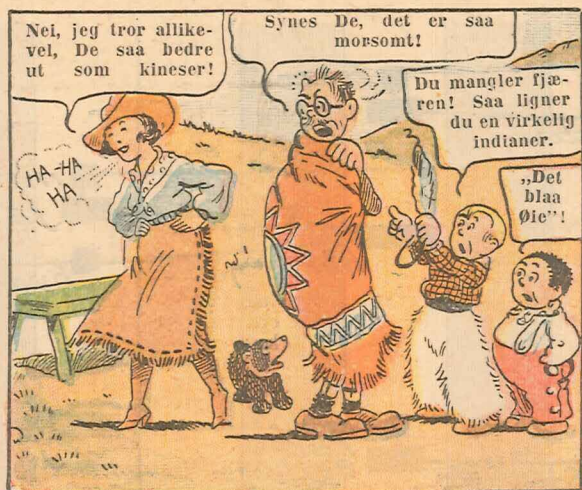
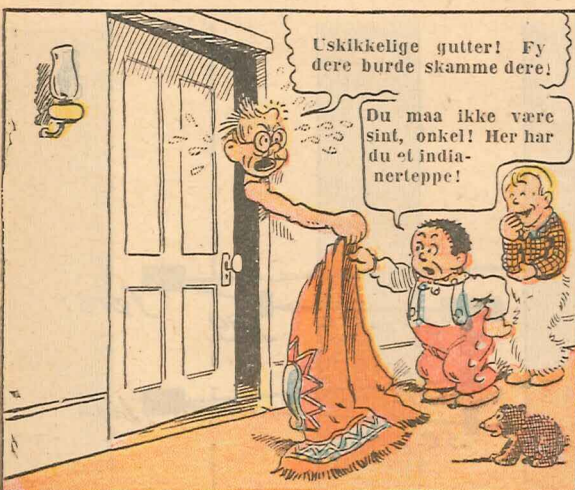
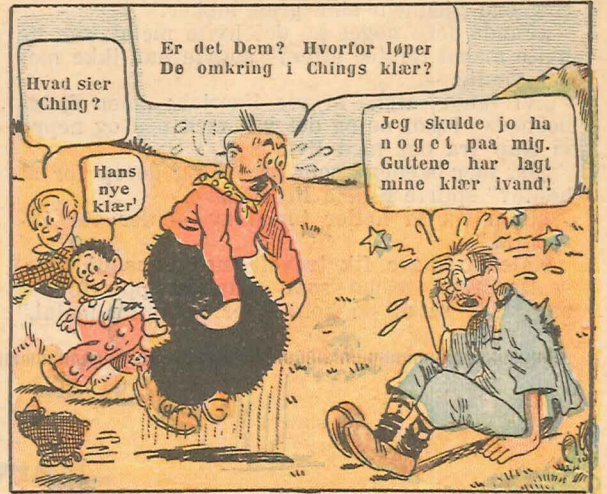
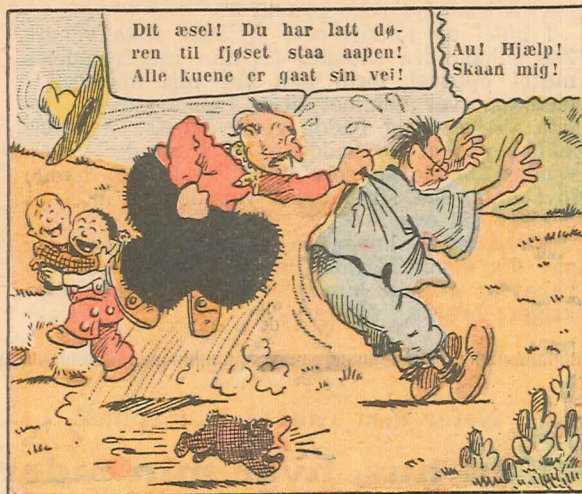
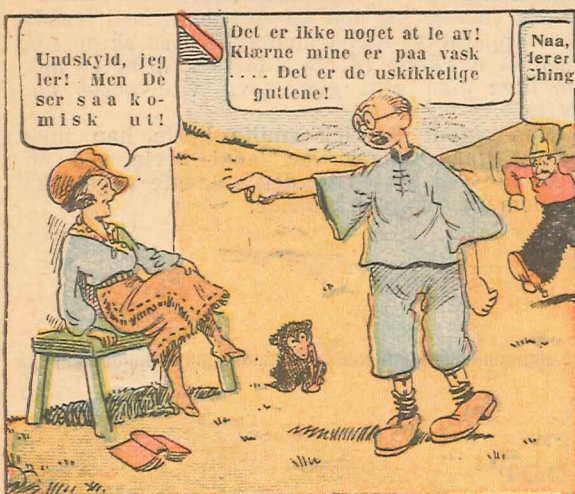
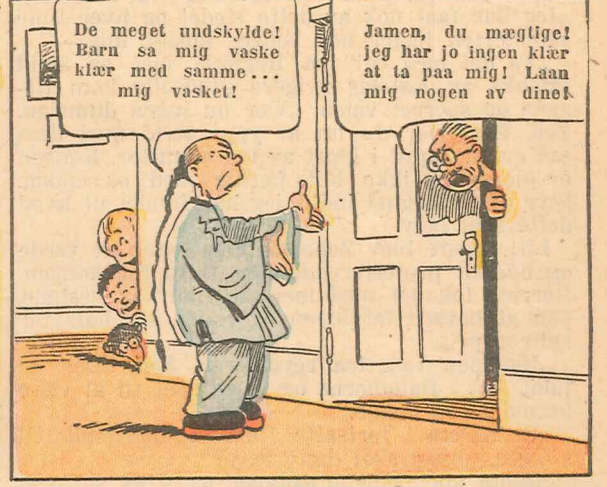
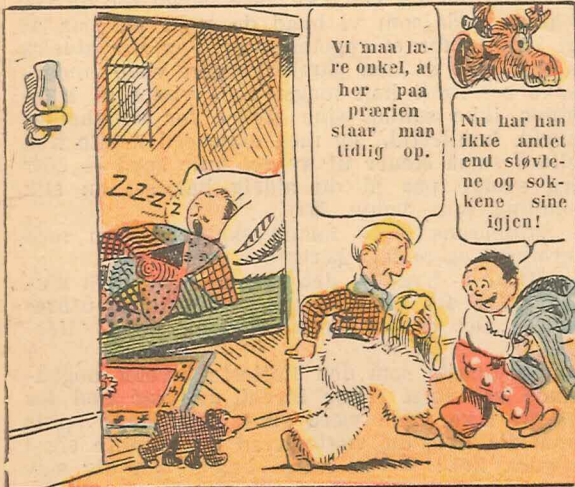
Mer end en gang hadde hun sagt til den venlige kone som sørget for hende, at hun gjerne vilde skrive, men Marie hadde altid hat en eller anden undskyldning; alltid var det blitt opsat.

Men Vera gjorde ogsaa sig selv bebreidelser.

Hun burde ikke saa let ha latt sig hindre i at skrive. Hun stod i stor gjæld til Sara Norton. Det var hendes pligt at huske det, og hun maatte heller ikke glemme at Sara Norton kanskje var meget urolig for hendes skyld. Hun hadde jo forsvundet saa mystisk og

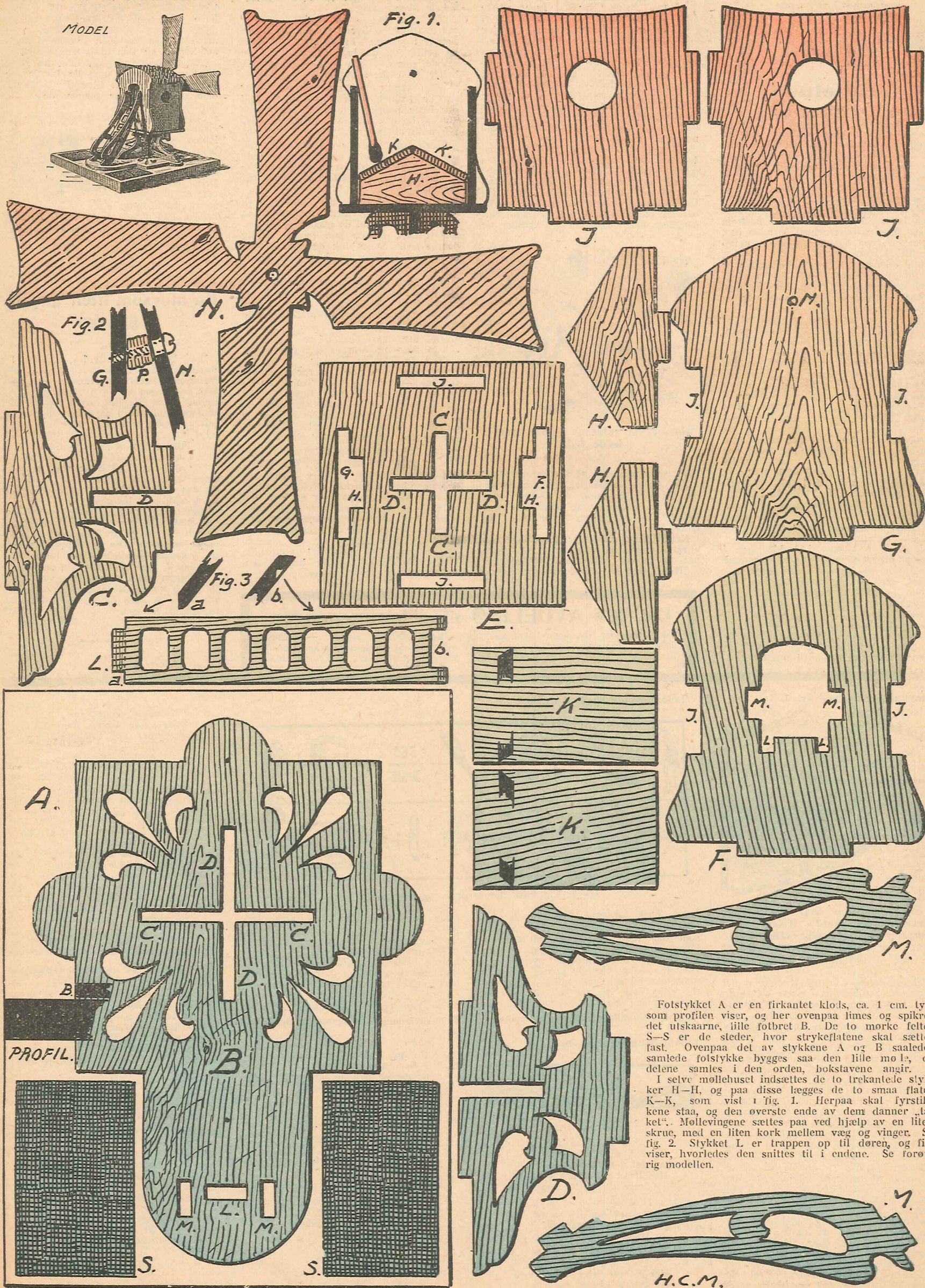

Talende billeder: Onkel Alberts fataliteter.

En hollandsk stubmølle som fyrstiketui.

Et ualmindelig pent løvsagararbejde som vil være en kjærkommen gave.

Fotstykket A er en firkantet klods, ca. 1 cm. tyk, som profilen viser, og her ovenpaa limes og spikres det utsalkaarne, lille fotbret B. De to mørke felter S-S er de steder, hvor strykeflaten skal sættes fast. Ovenpaa det av stykkene A og B saaledes samlede fotstykke bygges saa den lille mølle, og delene samles i den orden, bokstavene angir.

I selve møllehuset indsættes de to trekantede stykker H-H, og paa disse lægges de to smaa flater K-K, som vist i fig. 1. Herpaa skal fyrstikene staa, og den øverste ende av dem danner "takket". Møllevingene sættes paa ved hjælp av en liten skrue, med en liten kork mellem væg og vinger. Se fig. 2. Stykket L er trappen op til døren, og fig. viser, hvorledes den snittes til i endene. Se forøvrig modellen.

H.C.M.

Søker De Post

eller en bedre beskæftigelse, men finder alle veie stengt fordi De mangler de fornødne kundskaper i Deres fag eller branche, bør De snarest mulig rette paa dette forhold.

Fagkundskaper er en uomtvistelig nødvendighet for enhver, som vil frem i livet. Enten man er forretningsmand, offentlig funktionær, haandverker, tekniker eller jordbruker — det gjør ingen forskjel. Den som har de bedste kundskaper i sit fag, vil **altid naa længst**.

Norsk Korrespondenceskole kan gjennom den overalt i verden anerkjendte og skattede metode

undervisning pr. korrespondence

gi Dem den **bedste, billigste og mest praktiske** undervisning i de fag De trenger.

Undervisning pr. korrespondence foregaar i Deres hjem i Deres fritid og er derfor den ideelle undervisning, som passer for **alle**, uanset alder eller livsstilling.

Vi har nu undervist ca. **27,000 elever**, som alle har været meget tilfreds med undervisningen. En lang række elever har ogsaa faat gode poster og forøvrig kommet sig godt frem paa grundlag av vor undervisning.

Fru Anna Staakkan, indehaver av N. A. H. Staakkans trælastforretning i Porsgrund, skriver i „Bratsberg-Demokraten“ 1. oktober 1919 bl. a.:
 — — — Jeg behøver ikke her at gi nogen nærmere redegjørelse for skolens plan og arbeidsmaate. De som har interesse derav, kan selv skrive efter skolens plan. Jeg ønsker kun at faa sagt som min personlige erfaring, at skolen for mænd og kvinder, som vil noget, har virkelig betydning. Da jeg selv i sin tid uten spor av forutsætninger maatte overtå ledelsen av en meget stor og omfattende trælastforretning, lærte jeg bokholderi her. Flere av mine kontorfolk har ogsaa med iøjnefaldende utbytte gjennomgaat dens forskjellige kurser. Skolen fortjener at bli kjendt blandt ungdommen, og derfor skrives disse linjer.
 Porsgrund, 22. september 1919. Anna Staakkan.

En elev skriver til os 18. september 1920 bl. a. følgende:
 Likesaa har jeg hørt uttalelser av folk, som har gaat paa aften-skolerne, at de ogsaa har sine dyre sider og spild av tid. Der skal trikkes til og fra skolen, der skal ekstra skifting av klær, og naar de kommer paa skolen, har den begyndt. Saa er det at slutte midt oppe i vanskelige stykker, saa har en mistet traaden og maa begynde forfra igjen næste aften. Da er Korrespondenceskolen tusen gange bedre og tidsbesparende. Men det er ikke mange som vet om Korrespondenceskolens praktiske sider, om de end kiender den av navn.
 Marius N. Schel.

Vor skole er delt i 4 avdelinger med lektor, cand. mag. M. Gran som cheffagleder.

A. Merkantile avd.:

Leder: Skolens direktør.
 Dobbelt bokholderi.
 Norsk handelskorrespondence.
 Handelsregning.
 Skrivning med rundskrift.
 Stenografi.
 Norsk I (retskrivning 1907).
 Norsk II (ny retsskrivning).

B. Tekniske avd.:

Leder: Ingeniør Einar Olafsen.
 Praktisk regning.
 Matematik.
 Mekanik.
 Bygningsslære.
 Elektricitetslære.
 Maskinlære.
 Maskintegning.
 Konstruktions- og projektionstegning.
 Fagtegning for tømmermænd.
 — — — murere.
 — — — snekkere.
 Bygningstegning.

C. Sprogavd.:

Leder: Cand. mag. A. Steen.
 Engelsk sprog.
 Tysk sprog.
 Fransk sprog.
 Norsk I (retskrivning 1907).
 Norsk II (ny retsskrivning).
 Engelsk } handelskorrespondence.
 Tysk }
 Fransk }
 Tysk stil.
 Engelsk stil.

D. Landbruksavd.:

Leder: Agronom Birger Ree.
 Jordbrukslære I.
 Jordbrukslære II.
 Husdyrlære.
 Havebrukslære.
 Praktisk regning.
 Norsk I, Norsk II (ny retsskrivning).

Fordelene ved vor undervisning er mange og store, og læser De vort prospekt og plan for 1920—21 nøie igjennem, vil De utvilsomt finde at denne undervisning er noget ogsaa for **Dem**.

Planen indeholder alle oplysninger om metoden, undervisningen, pensum, lærerkræfter etc. og sendes enhver gratis og franko paa forlangende. (Benyt nedenstaaende rekvisition eller send brevkort).

Norsk Korrespondenceskole, Kristiania.

Direktør: Ernst G. Mortensen.

Kontor: Drammensveien 20. Postadr.: Boks 447.

— — — Ialfald er jeg overbevist om, at den undervisning, jeg nu har faat i tilslutning til min tidligere utdannelse vil gjøre mig fuldt konkurrencedygtig ved min overgang til ny stilling.

Elev nr. 15,107,
 Premierløytnant i marinen.

Aller 2.

Rekvisition.

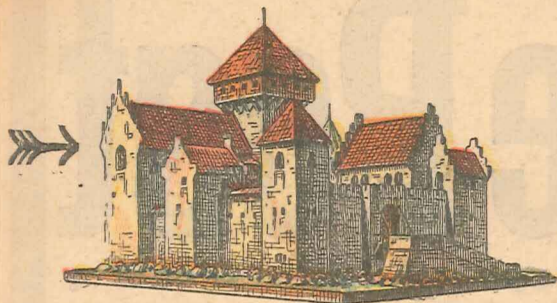
Herved utbedes Norsk Korrespondenceskoles illustrerte prospekt og plan 1920—21 (7. skoleaar) samt aarsberetning gratis og franko tilsendt.

Navn

Adresse

En borgfæstning fra trediveaarskrigens dage.

Resten av veiledningen til borgfæstningen som begynte i nr. 1.

Model av borgfæstningen. Pilen angir det store gavl-vindu, hvorigjennem riddersalens diorama sees.

Det er tidligere ondtalt, at taket paa selve slotsbygningen ikke skulde spikres fast, straks. Forklaringen paa, hvorfor dette ikke skulde ske, kommer nu. Under slotsbygningens tak ligger nemlig borgens perle: riddersalens tak "parket"-gulvet, og materialet til riddersalens utsmykning følger først nu. Der er først parket-gulvet. Det klæbes fast paa trægulvet i riddersalen. Og dernæst limes de to buer A og B fast paa gulvet paa de med tilsvarende bokstaver merkede pladser. Endelig har vi bakvæggen C. Den klæbes først paa kartong og skjæres omhyggelig ut og sættes saa fast op mot det store taarn. Og nu først kan man spikre fast taket paa slotsbygningen, — riddersalen er nu i orden og vil, naar den betragtes gjennem vinduene, avgi et festlig og virkelighetstro skue som det diorama, den er. I fig. 1 ser man den færdige riddersal med borttat gavl og den ene takflate fjernet.

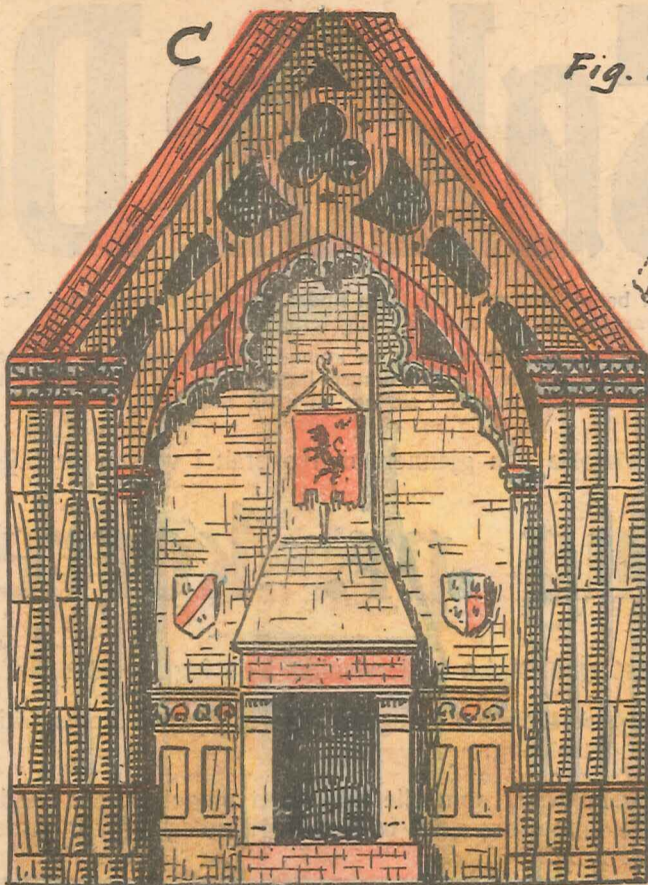
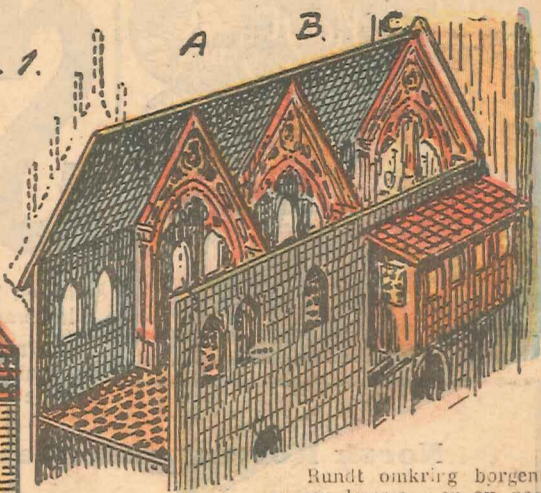

Fig. 1.

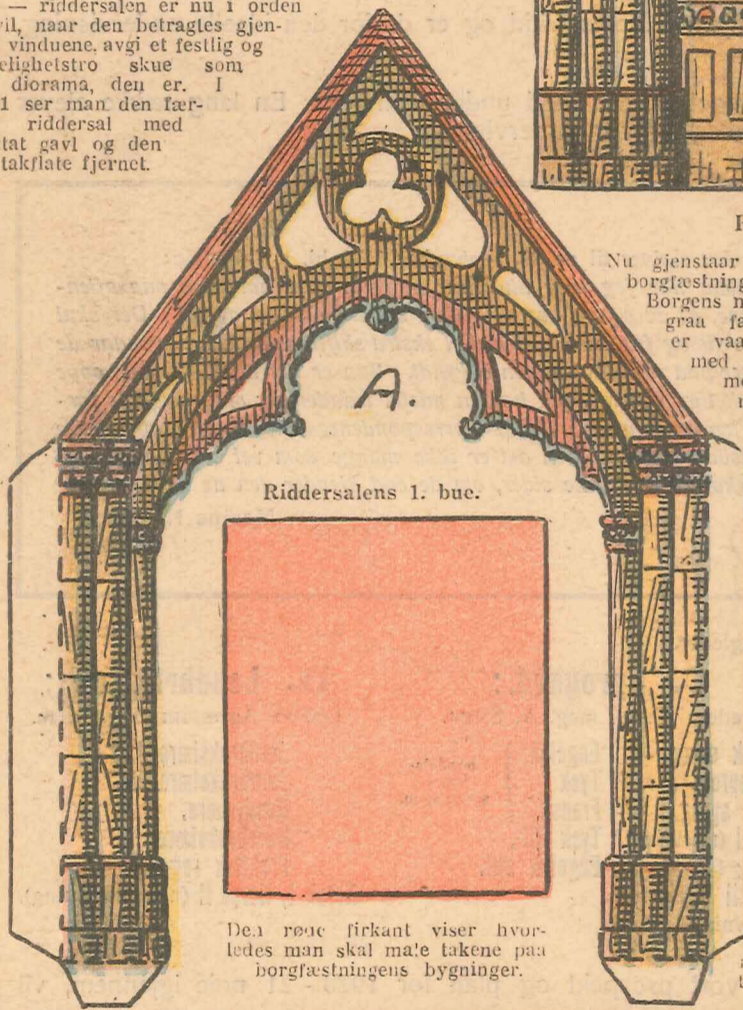

Rundt omkring borgens murer lægges sten av passende størrelse — virkelige sten, som jo er let at faa fat i. De limes godt fast til grædbrettet, og mellem stenene fastlimes hist og her litt mose.

Fig. 2.

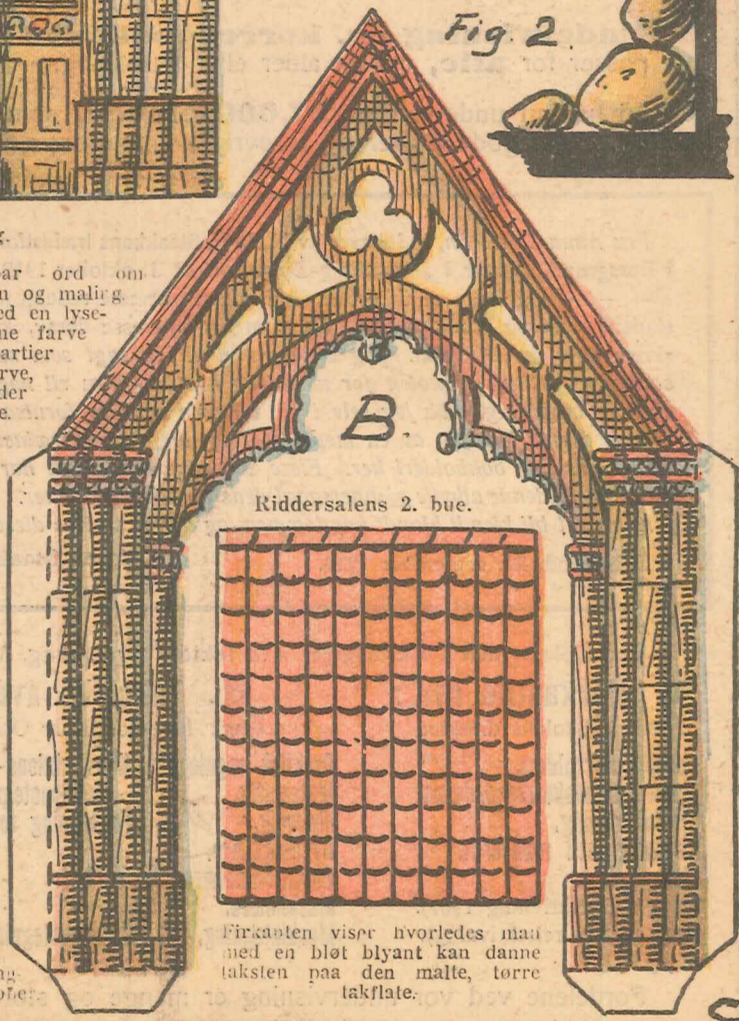
Riddersalens bakvæg.

Nu gjenstaar der at tilføie etpar ord om borgfæstningens øvrige dekoration og maling. Borgens murer skal strykes med en lys-graa farve, og mens denne farve er vaat, males enkelte partier med en litt mørkere farve, mens man andre steder maler med en grøn farve. Her og der skal man la bygningene ha cigarkassetræets farve og sløt ikke male dem. Dette gjælder saaledes taarnets øvers'e utbygning „stærkassene" paa samme taarn og paa slottet, brønden samt vindebroen. Takflaten kan man male med en rød farve som den, der er vist i fig. 3. Naar denne farve er tør trækkes der med en bløt blyant streker, som vist i fig. 4, hvorved man markerer teglstenene. Ut-faldstaarnets tak skal ikke være rødt, men ha en grønagtig tone som irret kobber.

Riddersalens 1. bue.

Den røde firkant viser hvorledes man skal male takene paa borgfæstningens bygninger.

Riddersalens 2. bue.

Firkanten viser hvorledes man med en bløt blyant kan danne taksten paa den malte, tørre takflate.

